

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 899

DE GOUDEN SIKKEL.

20 cent

Naast het blok, onbewegelijk leunend op den steel van een geweldig groote bijl,
stond de beul.

NIEUWE SERIE

DE GOUDEN SIKKEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE ROODE STRIEMEN.

Middernacht was juist gepasseerd, maar het was nog zeer vol in de souperzaal van een fijn restaurant in de wijk van Soho, die veel van die inrichtingen telt, en druk bezocht wordt door vreemdelingen — die niet allen van een onbesproken gedrag zijn, en waarvan er zelfs vrij velen volijverig gezocht worden door de politie van zes of acht landen.

Soho is de plezierwijk van Londen, maar er komen waarschijnlijk meer vreemdelingen dan Londenaren. Heel veilig is het er niet, tenminste in de zijstraten, en men doet verstandig, zich als vreemdeling daar niet te begeven tenzij in gezelschap van een vertrouwd vriend, die er den weg weet.

Voor het uiterlijk is alles keurig in orde. De restaurants stralen van licht, de portiers hebben deftige uniformen, het voedsel en de dranken zijn meerendeels voortreffelijk, weshalve men er dan ook duur voor moet betalen, en er zijn talrijke gelegenheden, waar men eenvoudig niet wordt toegelaten, als men niet in avondtoilet is. Booze tongen verzekeren,

dat deze echter juist de ergste en het meest te vreezen zijn.

Ook hier is het niet alles goud wat er blinkt, ook niet in de zaal waarin wij U nu binnen voeren.

Toch ziet alles er prachtig uit, glinsterend van verguldsel, brons, fijn aardewerk en kristal. Dure wijn fonkelt in de fijn geslepen kelken, de vrouwen dragen dure gewaden, en om haar halzen is het geschitter van diamanten en robijnen, de kellners loopen geruischloos over de dikke loopers, in een hoek speelt een klein orkestje van negers in vuurroode, korte jasjes en sneeuw witte pantalons smeltende tango's en woeste jazzmuziek, en er hangt een geur van dure sigaretten en uitmuntend toe bereide spijzen.

Niet ver van de dubbele glazen deuren, die naar de vestibule leidden, zat een elegant gekleed heer, met die rustige zekerheid van iemand die des avonds gewoonlijk smoking of rok draagt, en keek aandachtig naar een dikken en zeer zwarten man, de vingers over-

laden met ringen, eveneens in avondtoilet, die ongeveer tien meters verder zeer druk en naar alle schijn een weinig aangeschoten praatte met een opzichtig gekleede en geverfde vrouw met vuurrood haar en in een zee-groen avondkleed, die tegenover hem gezeten was, en hem rookwolken in het dikke gezicht blies, afkomstig van een sigaret, in de holte van een lang, barnsteen pijpje gestoken.

Hij zelf was lang, breed in de schouders, en smal van middel, niet jong meer, te oordeelen naar zijn ernstig, krachtig geteekend gelaat, met den smallen neus, en de grijzende slapen.

De heer in rijk pelde langzaam en met zorg een perzik, de vrucht met zijn servet vasthoudend, en het zilveren mesje behendig hanteerend, maar zonder dat zijn oogen den dikken man loslieten, die op niemand anders scheen te letten, dan op de roodharige vrouw tegenover hem, met haar blauwbeschilderde oogkassen, haar afgeschoren, en vervolgens wat hooger met verf weer aangebrachte wenkbrauwen, haar vuurrooden mond, en den kouden blik in haar staalgrijze oogen.

En omdat de man met de perzik zoo aandachtig keek naar den dikzak, bemerkte hij niet, dat hij zelf het voorwerp van de aandachtige beschouwing van een derden man, die een paar tafeltjes verder was gezeten, ook in gezelschap van een vrouw, en juist tegenover een wandspiegel, waarin hij alle bewegingen van den heer met de grijzende slapen kon volgen, en dat dan ook trouw deed.

Slechts nu en dan wisselde hij enkele woorden met de vrouw, die van een bijzondere, vreemdsoortige schoonheid was met haar ovaal gezicht, olijkleurig van tint, en de duister glanzende, groote, Slavische oogen. Zij droeg een elegant toilet van glanzende, zwarte zijde, dat de blankheid van haar huid des te meer deed uitkomen, en evenzeer het korenblond van haar prachtig, dik haar.

Nu en dan keek zij snel in de richting van den heer, die juist met zijn perzik gereed was, en met het zilveren mesje het vleesch van de pit sneed.

Zij keek echter niet zoo zeer naar het gelaat dan wel naar de handen van den man. Diens eene elleboog rustte nu op het tafelblad, terwijl hij een kwart gedeelte van de kostelijke vrucht naar den mond bracht, en door die beweging was de manchete een weinig omlaag gezakt. Hierdoor kwam de krachtige, blanke

pols te voorschijn, en die vertoonde op twee plaatsen een vuuroode striem.

De perziketer scheen ze plotseling ook in het oog te krijgen, en met een vlugge maar niet opvallende beweging veranderde hij van houding, en trok de manchete weer een weinig op, terwijl hij haastig een blik om zich heenwierp.

De spiegelman en de vrouw in het zwart bogen zich onmiddellijk over hun bord, en hielden zich of zij aten.

Een oogenblik later wenkte de man een kellner, betaalde hem, en vertrok met zijn dame, die door menigeen met bewonderende blikken werd nagezien, — tenminste voor zoover het de mannen betrof. Het is een eeuwenoude waarheid, dat de eene vrouw nooit bewondering kan koesteren voor de andere, tenminste wat het uiterlijk betreft.

Een oogenblik daarna was de heer met zijn perzik ook gereed.

Hij betaalde den kellner, en keek voor de laatste maal nog eens naar den dikken, zwarten man, die, zoo niet volkomen beschonken, op dit oogenblik toch vrij sterk beneveld was, keek ook vluchtig naar de vrouw in het zee-groen, en toen liep ook hij langzaam door de eetzaal, en verliet die door de glazen deuren, en ook hij werd door menig oogenpaar bewonderend nagekeken.

De vestibule was zoo goed als verlaten. De heer raadpleegde zijn horloge, liep eenige malen langzaam heen en weer, en precies om kwart over twaalf haalde hij zijn overgoed uit de vestiaire, hing zijn overjas over zijn arm, daar het buiten zeer warm was, en daalde de drie treden van de breede stoep af.

Het was vrij druk op straat. Langs het trottoir stonden aan den overkant een tiental eigen auto's gerangschikt, er passeerden vrij wat menschen, ondanks het late uur, en die spraken luid en lachten veel.

Het was echter tamelijk donker, en alleen boven den ingang van het nachtlokaal brandde een elektrische lamp.

De heer liep naar den rand van het trottoir, en bleef daar staan als iemand die op iets wacht.

Nauwelijks enkele seconden daarna kwam er iemand naast hem staan, die een dunnen regenmantel van zwarte stof droeg, een van die ouderwetsche van een cape voorzien, die men toch nog wel eens ziet dragen, en op hetzelfde oogenblik gevoelde de wachtende ter hoogte van zijn linker, vijfde rib een eigenaardigen druk.

Hij wendde langzaam het hoofd om, en keek den man met den regenmantel vragend aan, die onmiddellijk begon te fluisteren:

— Maak geen beweging, want dat zou het einde voor U kunnen beteekenen.

— Ah zoo — die zonderlinge druk terzijde van mijn heup.....

— Is afkomstig van mijn browning! vulde de ander den zin aan met een duister glimlachje.

De bedreigde keek den bedreiger eens goed aan. Hij moest zeker verstand hebben van menschenlijke gelaatstrekken, want hij bleef zeer stil staan, omdat hij in de duistere oogen van den man gelezen had, dat hij zou schieten ook, als er niet aan zijn bevel gehoorzaamd werd.

— Het spijt mij — ik heb werkelijk niet veel bij mij! begon hij onverschillig.

— Denkt U soms dat ik gek ben, en de menschen in deze straat en op dit uur aanhoud, om hen te berooven? vroeg de man met de regenjas grimmig. Het is me om heel iets anders te doen. U moet weten dat ik bijzonder nieuwsgierig ben uitgevallen. Zoo zou ik bij voorbeeld dolgraag weten, hoe het komt, dat Uw blanke huid aan de polzen zulke vurige striemen vertoont!

— Een zonderlinge belangstelling! Waarom zoudt gij dat zoo gaarne willen weten?

— Omdat ik niet later dan gisteren nacht er toevallig bij was, en er zelfs bij heb geholpen, dat een man met een stuk touw gebonden werd — en die man gelek merkwaardig veel op U!

— Dat is zeker merkwaardig! En als ik zei dat ik die man onmogelijk kon zijn? Dat ik van een touw niets weet?

— Dan zou ik me niet zoo spoedig laten overtuigen! luidde het antwoord. Ik zou zekerheid willen hebben. Hier is een taxi. Stap in, en geen schreeuw, geen gebaar, of ik haal den trekker over!

De man had het portier van de auto die juist was komen aanrijden, geopend, en hij wachtte totdat zijn gevangene — want van dit oogenblik af kon men hem wel zoo noemen — den voet op den treeplank had gezet.

Toen boog hij zich naar den chauffeur, onder de cape van zijn praktischen regenmantel steeds zijn browning in de zijde van den ander drukkend, en fluisterde hem een adres toe.

— En een goede fooi, als je vlug rijdt! zoo besloot hij, en toen volgde hij den ander

in de taxi, en trok het portier dicht, en al dien tijd voelde de ander de drukking van het wapen tusschen zijn ribben.

— Ik kan wel merken dat U het meer gedaan heeft! zeide hij met een klank van bewondering in zijn stem, toen de auto zich in beweging stelde.

— Daarin zou je wel eens gelijk kunnen hebben — John Raffles! zeide de ander, en met een ruk wendde hij zijn gelaat naar dat van zijn reisgezel. Ik heb het immers bij het goede einde?

De wenkbrauwen van den man die naast hem zat gingen een heel eind de hoogte in, en hij zei schouderophalend:

— Ik heb den naam wel eens gehoord, geloof ik. Maar ik begrijp niet waarom gij mij er mede aanspreekt.

— Neen? Dan zal ik het je uitleggen. Maar wees zoo goed, en laat je beide handen op je knieën rusten. Ik heb kennis gemaakt met je duivelsche bekwaamheden, en ik wantrouw je! Vertel mij eens, herken je mij in het geheel niet?

— Ik geloof niet dat ik het genoeg heb — het twijfelachtig genoeg, mag ik wel zeggen, zooals de zaken nu staan!

— Vreemd — want ik was er toch gisteren nacht bij! Komaan, ik zie wel dat ik je geheugen zal moeten oprisssen! Luister dan goed! Je hebt wel eens gehoord van de Metropolitanbank?

— O ja! De bladen stonden er van avond vol van! Vier kisten met goudstaven uit den kelder geroofd, op een weergaloos brutale wijze. Werk van Raffles! Kortom, een keur van sprekende en veelzeggende opschriften!

Het gelaat van den ander kreeg een dreigende, sombere uitdrukking, en zijn stem trilde van woede, toen hij voortging:

— Jij deed het! Die weergaloos brutale diefstal — dat was jouw werk! Je ziet er nu wat anders uit dan van nacht, het is mogelijk, maar ik durf zweren, dat jij het bent! Die roode striemen van de touwen, waarmede wij je bonden, hebben je verraden. Maar ik zal je de rest vertellen! Een zeker persoon, dien ik niet zal noemen, had het voornemen, een tunnel te graven, tot onder den kelder van de bank waarin dat goud was, en die tunnel begon in den wijnkelder van een huis, dat door een helper gehoord was. Hij was een Turk. Hij werd Keraban Ibrahim genoemd. En alles zou ook goed zijn gegaan, als het noodlot, het toeval, de duivel, of hoe je het belijft te noemen,

gewild had, dat John Raffles dienzelfden nacht, dat is dus gisteren, in dat huis inbrak. Hij ontdekte de tunnel, wij snaptten hem, en in plaats van hem onmiddellijk neer te schieten, lieten wij hem een volle minuut te lang in het leven, met het begrijpelijk gevolg, dat hij die eene minuut gebruikte, om zich te bevrijden! Er kwamen helpers van hem, en toen was het spel heelemaal verloren! Wij waren met ons tienemannen en een vrouw, John Raffles! Onder de tien mannen was onze chef, onze aanvoerder, dien wij „De Meester” noemden. Welnu, ik ben de eenige geweest, die den dans ontsprongen is! En dat louter door toeval! Alle anderen werden ingerekend, Ibrahim is dood, en een ander van de jongens, die zich tegen den arrestatie verzette, is er niet veel beter aan toe. Maar het ergste — jij hebt een werk van maanden ongedaan gemaakt, jij hebt de vruchten geplukt, in een paar uren tijds, van onzen zwaren arbeid! Aan jou is het te wijten, dat Waybridge en acht van onze beste mannen in het cachot zitten, en nu vraag ik je: Beken je dit alles?

— Een zonderlinge vraag! antwoordde de ander langzaam, en hij wendde zijn gezicht naar dat van zijn bewaker, die misschien zijn beul zou worden, want het was vertrokken van haat en woede. — En ook het gevoel van een aanstaande zegepraal stond er duidelijk op afgeschilderd. Wat zoudt gij doen, mijn waarde — pardon, hoe is Uw naam?

— Die gaat je niet aan! Noem mij Mike, zoo ben ik bekend bij de jongens.

— Mijn waarde heer Mike dan, wat zoudt gij doen als ik bevestigend antwoordde op Uw vraag? Zoudt gij onmiddellijk schieten?

De ander scheen even na te denken, en antwoordde toen:

— Het zou zeker het beste zijn, bij mijn ziel, want ik ken je duivelsche streken, en je slimheid! Maar ik zou niet verantwoord zijn tegenover mijn chefs! Heb je ons gezien in het restaurant?

— Wel de dame in het zwart — maar U zat met Uw rug naar mij toe, mijnheer Mike! Een zeker mooie vrouw, die dame!

— Zij is de aanvoerdster van de Bende van den Gouden Sikkel!

— Zoo spoedig? Ik meende te hebben gelezen dat Donald Waybridge dat was!

— Hij was het ook — tot gisteren nacht!

— Aha — ik geloof dat ik den toestand begin te doorzien! Dan is die zwarte dame waarschijnlijk zijn onbestorven weduwe, die

de zaken zal waarnemen, zoolang mijnheer Waybridge in de gevangenis zit, een soort van procuratiehouder! Ik kan niet anders dan bewondering koesteren voor haar wilskracht, dat zij zich zoo spoedig getroost heeft over het treurig verlies van haar echtgenoot, en zich reeds den nacht daarop weet te troosten, voor een paar dozijn oesters en tegenover een goeden vriend gezeten!

— Ik zou je raden, Raffles, je spot te staken, zeide Mike dreigend, want die maakt je toestand er niet beter op! Het is duidelijk dat je Mira Bonati niet kent! Maar ik zal je haar leeren kennen! Zij moet beslissen, Ik breng je nu bij haar — en je zult ook Alice Brix terug zien, de vrouw die er gisteren avond bij was.

— Maar — vergis ik mij, of heb ik gelezen, dat ook zij gearresteerd werd?

— Dat werd zij — maar een uur geleden hebben wij haar laten ontsnappen! antwoordde Mike kortaf.

— Een knap stuk werk! Drommels, de politie heeft aan jullie bende een harden noot te kraken! Het is nog geen half etmaal nadat zij werd gevangen genomen! Hoe ging het?

— Wilde je dat zoo graag weten? Nu, het is geen staatsgeheim! Een oude truc. Zij hield zich ziek, zij werd naar de vrouwenafdeeling van het ziekenhuis gebracht, zij overviel de verpleegster, die de sleutels had, en stak haar neer met een spitse, zeer smalle dolk, die zij in heur haar had weten te verbergen, en de rest was kinderspel voor een vrouw als zij. Het is waar dat het toeval haar gunstig was, want er lagen behalve zij nog maar twee vrouwen in de zaal, en die waren allebei doodziek.

— Een katje om niet zonder handschoenen aan te pakken! Maar zou je die browning niet een beetje minder gevaarlijk willen hanteeren? Het schokken van deze drommelsche taxi zou de haan kunnen doen overgaan!

— En dat zou misschien maar het beste zijn! gromde Mike.

— Het beste? Maar welk een last op je geweten, Mike, als het nu eens bleek dat ik Raffles in het geheel niet was!

— O, die last zou niet zoo zwaar zijn, maak je maar niet ongerust grinnikte Mike. Ik heb een heel ruim geweten — en het is beter, een onschuldige neer te knallen dan een man als Raffles te laten loopen, als je hem eenmaal beet hebt! Maar hier zijn we er! Stap uit, en geen grapjes — daar houdt mijn browning

niet van!

De taxi stopte in een zeer stille straat, tamelijk breed, in het Noorden van de wereldstad, en voor een huis met gesloten blinden.

Voorbij zijn gevangene heenreikend opende Mike het portier, en beval op gedempten toon tot den chauffeur:

— Bel aan, wacht tot de deur geopend is, en ga dan weer op je plaats zitten.

De chauffeur kwam van zijn zetel, blijkbaar zonder iets te vermoeden, van wat er achter zijn rug voorviel, liep op de deur toe, en belde. Intusschen had Mike zijn gevangene reeds gedwongen om uit te stappen.

Ongeduldig en in zich zelf grommend wachtte hij, en de browning was nog altijd in de lendenen van den anderen man.

De chauffeur kwam teruggrentelen ongeduldig geworden, en zei:

— Ik krijg geen gehoor, mijnheer. Nog eens bellen?

— Natuurlijk! Er *moeten* menschen in huis zijn!

Hij hield verschrikt stil, want er klonk een knal in de motor van de taxi.

Ontsteld keek hij terzijde, en dat werd zijn ongeluk, want bliksemsnel schoot de vuist van den chauffeur uit, en velde hem ter aarde.

Kletterend viel de browning op het trottoir.

— Dank je Brand! zeide John Raffles glimlachend. Het toeval is van nacht wel zeer vriendelijk voor ons geweest! En nu vlug aan het werk!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

RAFFLES DIENT ZICH AAN.

Het huis in de stille straat behoorde tot een der oudste in die buurt, en had nog, boven de deur, een hardsteen, ovalen plaat, waarop te lezen viel, maar niet zonder eenige moeite „Anno 1730”. Het telde slechts twee verdiepingen, en had een flauw oplopend dak, van boven geheel plat, en aan weerszijden, boven den gevel, versierd met een meter hooge, eveneens uit hardsteen vervaardigde vaas.

Aan weerszijden stonden nieuwere huizen, het eene zeker wel vijf, het andere ongeveer twee meter hooger, en ook dit oude gebouw zou zeker wel spoedig plaats moeten maken voor een moderner huis.

In een kamer op de eerste verdieping bevonden zich twee vrouwen, en een man, die alle drie rookten, en er uitzagen alsof zij op iets of iemand wachtten.

Met een van de vrouwen hebben wij reeds kennis gemaakt — het was de olijkleurige schoonheid van het nachtrestaurant in Soho. En zooals zij daar heen en weer liep, hoog opgericht, de nauw sluitende japon met de moderne sleep maakte zij inderdaad een koninklijken indruk.

Maar het was het Koninklijke van een fraai roofdier, van een tijger, heen en weer stappend op fluweelen zolen door zijn kooi! Haar wenkbrauwen waren gefronsd, de blik van de geheimzinnige oogen was stekend.

De andere vrouw, nonchalant in een leunstoel hangend was Alice Brix, die zulk een groote rol had gespeeld in het drama van den vorigen nacht, en die zich dienzelfden avond door een misdaad had weten vrij te maken.

Men zou dit niet aan haar zeggen, want zij rookte rustig haar sigaret. Alleen was zij wat

bleeker dan gewoonlijk — en wie weet woude diep in haar binnenste de onrust, de angst voor de politie, die nu zeker in geheel Londen naar haar zou zoeken.

De eenige aanwezige man was rijzig, een jaar of dertig, met een knap gezicht, maar dat een uitdrukking droeg van wreedheid. Hij was in smoking, en droeg lakschoenen.

— Weet je zeker dat ik hier veilig ben, Mira? vroeg Alice Brix toen de drie personen eenige oogenblikken in stilte hadden gerookt.

— Zoolang je hier bent, heb je niets te vreezen, antwoordde de vrouw kortaf. Je weet dat het huis van Mike is, en de politie heeft niet de minste verdenking tegen hem — en dat is als een groot geluk te beschouwen. Het is een uitstekend huis — om er zekere zaken te verrichten!

— Komen de jongens?

— Zoodra ik ze roep! Eerst verwacht ik Mike — met den ander! En als jij hem herkent, Alice — dan is zijn lot bezegeld! Wij kunnen dien man niet laten leven, die een voortdurend gevaar voor ons is.

— Geloof je dat hij gewillig met Mike meegegaan zal zijn?

Mira haalde de schouders op, en antwoordde:

— Mike is geen zuigeling. Hij weet hoe hij zijn browning moet gebruiken. Wij hebben afgesproken dat hij bij de minste poging tot verzet niet zal aarzelen, wat ook het gevolg zou kunnen zijn. Maar ik hoop, dat hij hem levend hier brengt — want ik zou niet graag het einde willen missen!

Wij krijgen hem wel aan het spreken, mijnheer Raffles! Wat dunkt jou, Andrew?

De man knipte wat asch van zijn sigaret

en antwoordde lijzig :

— Dat zou mij verbazen ! Het is tenminste nog nooit gelukt, noch aan Nicholson, noch aan Shydrift, noch aan welken aanvoerder dan ook. Geweld geeft niets, bij zulk een man.

— Wil je zeggen dat men hem met zachtheid kan paaien ?

— Neen — maar wel met bedrog ! Je bent buitengewoon mooi, Mira !

Andrew Hawke, een der luitenants van den thans gevangen Waybridge had deze woorden op veel beteekenenden toon gezegd.

— Wie weet ! zeide Mira, met een kort lachje. Het plan is niet zoo kwaad. En daarna.....

Zij beeindigde haar zin niet, maar hief haar blanke rechter hand op, en liet die snel neerkomen, rechtstandig, alsof zij met een snellen slag een hoofd afhakte.

Daar bij fonkelden haar oogen onheilspellend.

— Duurt het niet lang voor zij komen ? vroeg Alice na eenige oogenblikken.

— Hij had zeker al hier moeten zijn, als alles goed ging. Ik ben met onzen eigen wagen voor hem uitgereden. En zelfs een taxi had hem wel al hier kunnen brengen.

— Misschien is er iets gebeurd ! zeide Hawke, met zijn sleepende, trage stem.

— Wat zou er gebeurd kunnen zijn ? vroeg Mira, met een woesten blik in haar oogen.

— Alsof je dat met een man als Raffles ooit van te voren kunt zeggen !

— Je schijnt hem te bewonderen, Andrew ? vroeg Alice minachtend.

— Dat doe ik. Ik behoor niet tot de menschen, die hun vijanden onderschatten en kleineeren ! Want verliezen zij het van je, dan is de eer voor jou zelf niet zoo groot, — en winnen zij, dan sla je een gek figuur, want dan moet je zelf wel een dwerg zijn. Raffles is een genie, en ik zie niet in, waarom wij dat niet volmondig zouden bekennen ! Is het soms geen meesterstukje, wat hij ons gisteren nacht weer geleverd heeft. Vier kisten met goud onder onzen neus weggehaald, zich bevrijd uit een nauw hok, waarin ze hem hadden ingemetseld, tien van onze mannen in handen van de politie gespeeld.

Alice vloog woedend overeind, en beet hem toe :

— Zwijg ! Je geeselt mij met schorpioenen, als je mij daar telkens aan herinnert ! Had ik hem hier, ik zou hem met eigen handen kunnen wurgen !

— Hij is er nog niet ! hernam Andrew kalm. Ik wil je wel eerlijk verklaren, dat ik het heele plan een dwaasheid vond, Mira, zoodra je het mij mededeelde, toen je mij voor het huis aantrof, en mij mee naar binnen nam om je te helpen.

Mira wierp hem een kouden blik toe, en zei stroef :

— Het is mij onbegrijpelijk, dat de Meester je ooit tot luitenant heeft gemaakt, Andrew Hawke, je bent laf !

— Dat heeft een man nog nooit tegen mij gezegd, Mira en ik zou 't niet velen ook omdat 't niet zoo is ! Ik ben alleen maar pessimistisch aangelegd — en vooral waar het Raffles aangaat !

Hij raadpleegde zijn horloge, en liet zich in een stoel vallen.

— Hoorde ik daar niet een auto ? riep Alice levendig.

— Een kwartier geleden heb ik er al een hooren stil staan, antwoordde Mira. Maar je kunt het hier niet controleeren, want dit vertrek ligt aan de achterzijde van het huis. Andrew, als je eens ging kijken ?

— Tot je dienst ! zeide de jonge man, en hij kwam weer overeind uit zijn stoel en slenterde het vertrek uit.

Zoodra hij weg was, siste Alice tusschen de tanden :

— Een bakerkind ! Een melkmuil !

— Misschien — maar ongelooflijk slim, geduldig als een kat, en die half Londen kent ! Hij was het, die den aanslag op Joseph Goldmacher van begin tot einde heeft voorbereid ! Hij heeft Inez op dien rijken kerel afgestuurd ! Nog een paar dagen en de zaak is rijp !

— Maar intusschen zou hij geen vlieg kwaad kunnen doen geloof ik, hoorde Alice. Hij draagt niet eens een revolver bij zich !

— Neen — maar hij bokst uitstekend.

Weer gingen enkele minuten in zwijgen voorbij.

— Dat schijnt al weer niets geweest te zijn — die auto ! zeide Mira. Ik kan mij niet begrijpen wat er is voorgevallen.

— Misschien heeft de chauffeur iets gemerkt, en roet in het eten gegooid !

— Alice, ik zeg je nog eens, dat Mike, als dat zoo geweest ware, Raffles op de plek zelve zou hebben neergeschoten, en als het moest den chauffeur ook !

Op dit oogenblik klonken er naderende voetstappen in de gang, en Alice zei :

— Daar is Andrew weer terug. Ik hoop

dat hij komt zeggen, dat Raffles in je mooie cachot hier onder den grond zit opgesloten.

— Of dat hij al dood is — ergens met een kogel in zijn hoofd ligt!

— Die hoop moet ik U tot mijn spijt ontnemen, madame, klonk een heldere, rustige stem.

De deur was open gegaan, en het was niet Andrew Hawke, die was binnen getreden, maar het was de man uit het nachtcafé, de man met de roode striemen om de polzen.

Alice keek hem aan, alsof zij een spookverschijning zag, en bracht er met moeite uit, doodsbleek:

— John Raffles!

— In eigen persoon, madame. Ik hoop dat ik U niet heb doen schrikken, maar ik zou heel gaarne, eenige woorden met U gewisseld hebben! Laat ik beginnen met U de groeten over te brengen van — hoe was ook de man — Mike, hoorde ik U geloof ik zeggen! Hij maakt het naar omstandigheden tamelijk goed, en zal binnen een week het gebruik van zijn ledematen wel weer hebben terug gekregen — tenminste als de politie hem niet voor die tijd pakt, wat zeer goed mogelijk is, want ik houd hem ter beschikking — bij wijze van gijzelaar, als ik mij zoo mag uitdrukken!

Mira was zonder twijfel een vrouw van een sterk karakter, en die veel beleefd had, maar die plotselinge verschijning van een doods-vijand, dien zij slechts geboeid hoopte te zien, en die daar zoo vroolijk en onverschillig kwam binnen stappen, als in een salon, beroofde haar voor een kort oogenblik van haar zekerheid, haar wilskracht. Zij steunde wankelend met de hand op een tafel, en keek Raffles aan, alsof zij haar eigen oogen niet geloofde.

— Het zou van bluf getuigen, als ik zeide, dat ik hier met laaiende geestdrift ontvangen word, ging Raffles glimlachend voort. Gij beiden schijnt verrast — maar het is tot mijn spijt en vernedering geen aangename verrassing!

Eindelijk vond Mira de kracht om er uit te stooten:

— Hoe kom je hier? Ben je dan werkelijk een zoon van Satan?

— Geen sprake van, madame! Men heeft U wat op de mouw gespeld! Ik sta volstrekt niet in eenige familieverhouding tot den Booze. En ik kom hier — ik erken het eerlijk — omdat het toeval mij terwille is geweest! Apropos — draagt U echte juweelen? Het is onbeleefd van mij, het te vragen, maar zelfs in de deftigste families ontziet men zich tegenwoordig

niet, den toch reeds zoo geplaagden juweelendief zand in de oogen te strooien. Ik ga verder — maar zal eerst madame Alice Brix moeten verzoeken, rustig in haar stoel te blijven zitten. Onder sommige omstandigheden kan ik het niet goedkeuren, dat vrouwen zoo onrustig heen en weer loopen. En zeker niet in de buurt van een gangdeur.

— Is — is Mike dood? vroeg Mira, krijtwit.

— Als dat zoo was, zou ik U de waarheid hebben gezegd, madame. Hij leeft, maar hij is een weinig toegetakeld. Zooals ik zeide — het toeval! Voor dezen nacht had ik een kleine onderneming beraamd, en een vriend van mij zat achter het stuurwiel van een taxi — die een zeer sterken motor verwerkt onder haar vervelooze motorkap. Het noodlot wilde, dat die arme Mike mij juist in die taxi duwde, dat moest natuurlijk spaak loopen, en het liep dan ook spaak — een kwartier geleden voor de deur van dit fraaie, oude huis! U moet hem verontschuldigen, want hij deed werkelijk wat hij maar kon, en ik geloof dat ik een blauwe plek heb op de plaats, waar hij mij voortdurend met den loop van zijn browning kittelde. Mijn vriend de chauffeur hield zich alsof hij aanschelde maar natuurlijk deed hij dat niet werkelijk, en een zevenklapper, dien hij bij de motor had laten ontploffen, was voldoende om voor een halve seconde de aandacht van Mike van mij en van zijn browning af te leiden. Na die halve seconde wist hij van niets meer, en lag op den grond, buiten kennis, en met een gat in zijn hoofd, want hij was tegen de scherpe kanten van een wielnaaf gevallen.

— En — hoe kwam je binnen? vroeg Mira toonloos, die geen tel haar oogen van Raffles had afgewend.

— Dat is eigenlijk een beroepsgeheim maar ik wil het U wel zeggen. Drie huizen verder wordt een perceel tot winkel verbouwd. Er staat een schutting omheen. Ik ging daar binnen, onder den steiger door, bereikte het achterplaatsje, krom over drie schuttingen, en kwam zoo achter aan het huis. Er is een alarm-inrichting, maar U moet niet vergeten dat ik mijn tasch met kleine instrumentjes in de taxi op mij vond wachten — met het oog op de aardige onderneming die ik voor van nacht beraamd had. Die afweer leverde dus geen bezwaar op. Maar in de gang vond ik een keurig gekleeden heer, juist bij het omgaan van een hoek, en die zeer verrast was, mij daar te zien. Hij was zelfs meer dan verrast — hij was boos! Ik heb hem neergeslagen, een prop in den

mond gestoken, en gebonden. Voor een bandiet zag hij er zeer netjes uit. Hoog blond, met een klein snorretje, smoking, lakschoenen, gardenia in het knoopsgat — een ware dandy!

De twee vrouwen staarden hem sprakeloos aan. Beiden hadden in haar misdadig leven te doen gehad met stoutmoedige schrandere en vindingrijke mannen — maar wat deze vijand van de benden durfde wagen, dat grensde aan het ongelooftelijke.

Mira had zich het eerst hersteld. Zij spande zich tot het uiterste in om haar gelaatstrekken in bedwang te houden. Haar stem klonk bijna weer gewoon, toen zij vroeg:

— Ik kan niet anders zeggen — ik gevoel bijna bewondering voor je moed, John Raffles! Intusschen begrijp ik niet goed, wat eigenlijk het doel is van je komst!

— Wel, dat doel is tweeledig! In de eerste plaats heb ik U nog geen uur geleden in het nachtcafé met de prachtige diamanten gezien, die gij nog steeds draagt, en die mijn begeerte hebben opgewekt, en in de tweede plaats — maar dit motief is pas sedert een paar oogenblikken tot rijpheid gekomen — wil ik deze kleine duivelin weer terugbrengen op de plek waar zij hoort! Ik mag gerust zeggen, dat ik de tegenwoordige maatschappij niet zoo bijzonder hoog acht — maar zij moet toch werkelijk beschermd worden tegen de booze ziekten, die haar aantasten in den vorm van vrouwen als deze hier.

Ik geloof trouwens niet dat jij zelf een haar beter bent. Mike heeft mij gezegd, dat je chef bent van de Bende van den Gouden Sikkel, en dat je als zoodanig je vriend Waybridge hebt opgevolgd die — tijdelijk buitenaf is gegaan, om het zoo maar eens te zeggen.

De oogen van de vrouw flikkerden. Zij beet zich op de lippen, maar nog beheerschte zij zich. Haar stem klonk rustig toen zij zei:

— Mike heeft zijn mond voorbij gepraat. Maar het helpt niets of ik mij verdedig. Ik ben nu de zwakste. Wat de juweelen betreft — sta je er bepaald op om ze te hebben?

— Ik maak met zulke zaken nooit grapjes, Mira Bonati! Dat halssnoer is op zijn minst tweeduizend pond waard — en ook nu nog is dat een zeer groot bedrag! En geld kan ik altijd gebruiken, steeds en altijd weer. Ik zal je niet uitleggen waarom ik het noodig heb. Je zou mij niet gelooven!

Mira had een snellen blik op haar met robbijnen omzet polshorloge geworpen, zorgdragend

dat Raffles het niet zag. Haar mond glimlachte, en haar oogen tintelden, toen zij langzaam sprekend begon:

— Misschien zou het wel belangwekkend zijn, Raffles, eens uit jouw mond te vernemen, hoe je je eigen ondernemingen, zooals jij ze noemt, verdedigt! Je bent immers een humanitaire avonturier?

— Ik weet niet of dat zoo is — maar met het geld dat ik mij toeigen, tracht ik zooveel mogelijk onrecht te herstellen. Mag ik U om dat halssnoer verzoeken? Ik heb niet veel tijd, en ik gevoel mij hier niet geheel en al op mijn gemak!

— Nog een oogenblikje! Het is voor een vrouw niet zoo gemakkelijk, afstand te doen van haar juweelen!

— Wat wenscht gij nog? vroeg Raffles, ongeduldig.

Mira gaf geen antwoord. Onder den rand van de tafel, waarop zij ongemerkt was toegegaan, hadden haar slanke vingers het drukknopje gezocht en gevonden van een elektrische bel. Haar oogen lachten nog altijd, toen zij met een langzaam gebaar vol gratie haar beide blanke armen achter haar hoofd bracht, en het halssnoer begon los te maken.

Daarna woog zij het op haar hand, streelde de diamanten met een zucht, en toen zeide zij:

— Weet je wel zeker dat ze echt zijn, Raffles?

— Een vrouw als gij zijt draagt geen onechte sieraden, Mira Bonati!

— Zie daar dan — en ik hoop maar dat ze U geen ongeluk zullen aanbrengen!

Raffles strekte de hand naar de fraaie diamanten uit.

Maar op hetzelfde oogenblik deed een geluid achter zijn rug hem met een snelle beweging omkeeren.

De deur naar de gang was open gegaan, op den drempel stond een kleine, kaalhoofdige man, die een zeer groote revolver op hem richtte. Het wapen leek bijna te zwaar voor zijn kleine hand, en voor zijn schraal lichaam, maar de hooge, scherpe stem klonk angstwekkend genoeg, toen hij beval:

— Steek je handen op!

Raffles overzag bliksemsnel den toestand. Tusschen hem en de deur stond een kleine tafel maar die vrij zwaar was. Inplaats van zijn handen over zijn hoofd te heffen hurkte hij bliksemsnel, en tegelijk wierp hij de tafel

met alle kracht die in hem was, naar den kleinen man op den drempel die met tafel en al in de gang tuimelde.

Maar voor Raffles weer had kunnen opspringen klapte een groot schilderij dat boven den monumentalen schoorsteen hing als een deur open, en drie eveneens gewapende mannen werden zichtbaar, waarvan er een schreeuwde :

— Als je nog een stap doet, Raffles zullen we een zeef van je maken.

De drie mannen stonden boven Raffles, en hij begreep wel, dat hij achterhaald zou worden door de kogels voor hij de deur bereikt had. Trouwens — ook daar vertoonde zich een bandiet, die den kleinen man op de been had gezet alsof hij een pop was.

Hij begreep dat de toestand wanhopig was.

Hij zuchtte eens, en zei :

— Jammer — duizendmaal jammer van die prachtige diamanten !

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

DE BEUL.

Mira was onbewegelijk op dezelfde plaats blijven staan.

Zij hield haar oogen strak op Raffles gevestigd, misschien wel in de verwachting dat zij dat trotsche gelaat zou zien verbleeken, die heldere, doordringende oogen zou zien knippen.

Maar Raffles bleef volkomen kalm en toch moest hij weten, wat nu zijn lot zou zijn, na alles wat er geschied was, den nacht tevoren.

Hij stond midden in de kamer, en hij was binnen enkele tellen omgeven door acht mannen, waarvan er drie in smoking waren, en de andere vijf er verre van geruststellend uitzagen, met hun groote petten, hun halsdoeken en hun gemeene tronies.

Alice liet een schel lachje hooren, over haar zenuwen heen, en gilte, in de handen klappend:

— We hebben hem! We hebben hem! En nu ontkom je ons niet meer, jij hond, vervloekte bemoeial!

— Zwijg Alice! klonk de bevelende stem van Mira. Het is niet ladylike, een gevallen vijand te trappen! Wij zullen dezen man uitroeien, zooals men uit zijn tuin een schadelijk gewas, onkruid uitroeit — maar wij zullen ons niet verlagen door hem uit te schelden! Heb je iets in het midden te brengen, John Raffles?

— Ik zou niet weten wat, Madame! antwoordde Raffles bedaard. Ik zal U wel niet hoeven te zeggen, dat ik op zulke dingen verdacht ben, en dus mijn maatregelen reeds lang heb genomen. Ik heb een paar vrienden, en die weten hoe zij te handelen hebben in geval ik — van deze of gene onderneming niet mocht terug keeren. Bekommer U daarover dus niet, en laten wij overgaan tot de orde van den dag!

De vrouw nam hem koeltjes op, en hernam met een korten lach:

— Dat is heel verstandig van je, Raffles. Maar om de waarheid te zeggen — mijn vraag had een andere bedoeling! Heb je niets mede te deelen omtrent zekere geheimen in je leven, die voor ons van groot nut kunnen zijn, en

die je misschien het leven zouden kunnen redden....?

— Niets daarvan! gilte Alice, doodsbleek van woede. Ter dood met hem, nu wij eenmaal in onze handen hebben!

Mira wendde heel langzaam haar koud gelaat naar Alice toe, en nam haar van het hoofd tot de voeten op. Langzaam sprak zij, en haar stem klonk snijdend:

— Ik geloof zoowaar, Alice, dat je met mijn zaken bemoeit!

— De jouwe? Zijn het de jouwe soms alleen? hoonde de verbitterde vrouw, met een dreigend gebaar. Hij is van ons allen, hij is onze doods-vijand, en wij hebben hier allen hetzelfde te zeggen!

Hier en daar klonk een instemmend gebrom, maar de meesten durfden niets zeggen. Mira was de vriendin van den Meester geweest, en al zat hij gevangen — zijn invloed deed zich nog steeds gevoelen.

De vrouwen waren elkander dicht genaderd, en namen elkander met blikken vol haat op.

Zoo zacht dat de anderen het niet konden hooren, beet Mira Alice toe:

— Je zou verstandiger doen, jij slang, als je wat voorzigtiger was, en je niet zoo bloot gaf! Denk je soms dat ik niet geweten heb, dat jij loerde op mijn man? Denk je dat ik mijn oogen in mijn zak heb? Ze hebben mij verteld, hoe je hem aanhaalt, hoe je dat gisteren nog gedaan hebt, tijdens den mislukten aanslag op de bank! Maar ik zeg je, neem je in acht, want ik laat mij niets ontnemen — zelfs niet al zou ik zelf genoeg van hebben! Onthou dat en doe er je voordeel mee!

Toen vervolgde zij, luider:

— Wat Raffles aangaat, ik neem hier de plaats in van onzen betreurden aanvoerder, en ik weet zeker dat hij zou goedkeuren, wat ik zoeven heb gezegd. Begrijp je de bedoeling van mijn woorden, John Raffles?

— Uitstekend, Madame! antwoordde deze rustig. Ik zou mijn leven kunnen koopen — misschien, want ik heb met schurken te doen,

tegen uitlevering van zekere geheimen, die mijn rijkdommen betreffen. Meermalen is mij zulk een ruil aangeboden — en steeds heb ik geweigerd.

— Maar wij zullen je niet in de gelegenheid stellen, om er nog een keertje bij te doen! schreeuwde Alice. Maak er spoedig een einde aan, jongens! en doe het ditmaal grondig! Ik zal niet rusten voor ik zijn kop in den zaagselmand zie liggen!

Mira wierp haar mededingster een somberen blik toe, en zeide:

— Ik zal rapport over je opmaken tegen den Meester, zoodra hij weer vrij is, Alice Brix, wees daar maar zeker van!

— En geloof je, dat dat iets zal helpen, en dat hij mij zou straffen — als ik hem eens lief aankeek? riep Alice schel, met de handen in de heupen gesteund op Mira toestappend.

Deze werd zeer bleek, en deed een krampachtige greep naar haar van gouddraad vervaardigde handtasch. Zij beheerschte zich met moeite, en zei kortaf:

— Wij zullen dat later wel uitmaken. Ik denk je je die woorden spoedig zult beklagen. Is alles in orde, Dave.

Een van de bandieten, kort en breed geschouderd, knikte bevestigend.

— Aan wien is deze nacht de beurt?

Dave, die waarschijnlijk den rang van kaptain bekleede, trad op Mira toe, en fluisterde haar een naam in, misschien wel een getal.

— Nu, die zal er spoedig een einde aan maken! zeide de vrouw met een fellen blik naar Raffles die onbewogen het geheele tooneel gade sloeg.

Getroffen door zijn kalmte trad zij op den gebonden tegenstander toe, en zeide op een toon, die het midden hield tusschen bewondering en wilde wraakzucht:

— Je schijnt je er niet veel van aan te trekken, Raffles. Het schijnt je onverschillig te laten, wat we met je doen?

— Onverschillig — of tenminste zoo goed als! antwoordde Raffles. De dood komt voor ons allen, vroeg of laat, en ik heb hem te vaak onder de oogen moeten zien, dan dat ik mij door hem vrees zou laten aanjagen. Indien een hogere macht wil, dat mijn taak hier op aarde beëindigd is, dan buk ik mij — nederig en zonder verzet.

— Wacht maar — je zult hem straks zien krimpen, je zult hem zien verbleeken, en schreeuwen om genade! hoorde Alice. Hij is toch ook maar een mensch!

— Ik geloof dat jij nooit werkelijk moedige menschen gezien hebt, Alice! zeide Mira koud. Deze man is dapper — waarom erken je het niet, en waarom wil je je vijanden altijd en overal kleiner maken dan zij zijn?

— Klets niet, en laten wij opschieten — jij met je boekenpraatjes! zeide Alice grof. Ik heb geen rust of duur voor we dien man daar een kopje kleiner hebben gemaakt — en ik moet het zien, ik moet het zelf zien, met eigen oogen, om mij met volle zekerheid te kunnen overgeven aan mijn blijdschap!

Mira huiverde. Het leek schier onmogelijk, en toch verbleekte zij nog meer, terwijl zij maar altijd bleef kijken naar dien gevangene, wiens kalme moed en rustige vastberadenheid aan het bovennatuurlijke grensden.

Zijn oogen waren wijd geopend en schenen iets te zien in de verte, dat voor de anderen onzichtbaar was. Zijn trekken waren volkomen kalm, en hij stond daar hoog opgericht, fier als een vorst, al waren zijn handen dan ook op zijn rug gebonden.

Toen liet zij haar blikken in het rond gaan, en monsterde de mannen die om haar heen stonden, voor zij met een stem die haperde zeide:

— Is het — kunnen wij ons niet op een andere wijze beschermen, dan door dezen man te dooden? Indien wij de politie.....

— Als ik het niet dacht! gilde Alice woest. Dat is al meer zoo gegaan! Zij heeft praatjes over een ander, en speelt de jaloersche, en hij heeft haar al ingepalmd met zijn manieren van edelen Keizer uit een derderangs film! Jongens, ze is verliefd op hem, of ik laat mij hangen!

Mira was met een enkelen sprong bij haar, greep haar woedend in het haar, en rukte er aan, als een tijgerin, die dol van drift aan de tralies van haar kooi rukt. Met moeite scheidde men de twee vrouwen. En toen zeide Dave:

— Wanneer dat nog eens voorkomt, zal ik het voorstel doen, voortaan geen vrouwen meer te betrekken in deze soort zaken. Let op mijn woorden, want ik spreek in vollen ernst! En de politie halen we hier niet in, want dat geeft met een man als hij is toch niets. Hoeveel malen is hij ontsnapt? Het is niet te tellen. En daarom — weg met hem, en laat er een einde aan komen!

Raffles werd door acht sterke handen aangegrepen, en voortgeduwd. Toen hij langs Mira kwam, hem aan te zien, zeide hij:

— Ik ben zeker, madame, dat het karonje

daarginds zoeven loog, maar ik ben U dankbaar voor Uw goede bedoeling, en — ik zal ze niet vergeten!

— Jullie hoort het, jongens! gilde Alice. Mijnheer denkt dat hij dit ook wel zal overleven! Nu, dat zullen wij hem toch eens anders laten zien. Breng hem weg, en dan vlug aan het werk!

Raffles, steeds stevig vastgehouden werd uit de kamer gedrongen. Zes mannen omgaven hem, en Alice liep vooruit, bijna niet in staat om haar ongeduld te bedwingen.

Zij liepen de gang ten einde, maar toen Raffles meende, dat men de trap zou afgaan, die zich aan het einde bevond, drukte Alice op een kleinen krul in het beeldhouwwerk van den wand, en een smalle deur klapte geruischloos open.

En bij nader inzien verwonderde Raffles er zich niet over, dat er in zulk een oud huis geheime uitgangen waren. Hij vermoedde dat hij zich in een zeer smalle ruimte bevond tusschen de twee huizen in. Drie mannen gingen hem vooraf, drie volgden hem, en de stoet begon bij het licht van een paar zaklampen een smalle, steenen trap af te dalen die nauwelijks dertig centimeters breed was, en die tot onder den grond moest voeren.

Nog een tiental stappen, en toen opende Alice zelve een zeer zware, met ijzer beslagen deur, die een tamelijk ruimen kelder afsloot, en die voorzien was, van twee zware ijzeren grendels.

De kelder maakte een zeer somberen indruk met zijn kale, van vocht druipende wanden, zijn vloer van ongelijke, roode, plavuizen, en zijn schaarsche verlichting. Er hing maar een enkele elektrische lamp ongeveer in het midden van de gewerfde zoldering af.

De meubelen, als men ze zoo noemen mocht, waren zeer weinig in aantal maar van een gruwelijk soort.

Juist in het midden stond een zwaar blok, rond van vorm, en voorzien van een paar ijzers, bestemd om er de touwen door te halen, waarmede weerspannige slachtoffers moesten worden vastgebonden.

Wat verder, in een hoek, stond een groote, vierkante mand, waarvan de deksel was terug geslagen, en die voor een deel met zaagsel was gevuld.

Naast het blok, onbewegelijk, leunend op den steel van een geweldige groote bijl, waarvan het lemmet glansde in het licht van de lamp, stond de beul.

Zijn lange, dreigende gedaante scheen den geheelen kelder te vervullen. Hij droeg een soort overkleed van zwarte stof, zeer wijd, en dat reikte van hals tot voeten.

Zijn hoofd was gedekt door een soort kap, en ten overvloede droeg hij een masker van zwarte zijde dat het grootste deel van zijn gelaat verborg.

Raffles had een onwillekeurige beweging gemaakt bij het zien van die vreeselijke toebeidselen.

Er is geen man zoo sterk, of even weifelt hij, als de dood op hem toetreedt, om hem te grijpen.

Toch was zijn stem volkomen rustig, toen hij zeide, zich tot Dave wendend:

— Kan ik vijf minuten krijgen om mijn gedachten voor de laatste maal te verzamelen, en ze los te maken van deze aarde, die helaas nog steeds een tranendal is?

— Neen! schreeuwde Alice woest, geen minuut meer, en geen seconde! In vijf minuten kan er teveel gebeuren! Ik zal niet rusten, ik zal niet weer durven adem halen, voor ik je hoofd gescheiden zie van den romp!

Een bitter lachje plooidde de lippen van Raffles, toen hij zeide:

— Het is duidelijk dat Shakespeare een vrouw als gij zijt niet gekend kan hebben, toen hij Hamlet de befaamde woorden in den mond gaf: „Zwakheid, uw naam is vrouw!” Gij zijt sterker dan een man, en ook bloed-dorstiger! Nu, het zij zoo. Ik ben gereed.

En zijn stap was vast, zijn hoofd was opgericht, toen hij door de zes mannen, die hem geen oogenblik durfden loslaten, tot voor het blok werd geleid.

Nu pas kwam er beweging in den beul.

Hij wendde zich tot den gevangene en vroeg norsch:

— Ben je van plan, je rustig te schikken, anders moet ik de touwen gebruiken!

Raffles had even gesidderd bij het hooren van de stem, en toen antwoordde hij kalm:

— Ik zal mij niet verzetten, wat er ook met mij mag gebeuren!

— Kniel dan!

Raffles knielde neder voor het blok, en de beul bukte zich over hem heen, als om het haar van den ter dood veroordeelde uit den hals weg te strijken.

Maar tegelijkertijd, en voor iemand erop verdacht was, sneed hij met een enkelen haal het touw door, dat de armen van Raffles op den rug bond. Onmiddellijk daarop drukte hij

hem een revolver in de hand, en riep vroolijk uit, op een toon die een beul weinig paste: — Al klaar, Mylord! Het kan er op los gaan!

Het is onmogelijk, de verbazing, de verwarring en daarna de krankzinnige woede te beschrijven die zich van de bandieten meester maakte.

Dave had zijn revolver getrokken, en hij zou zeker Raffles hebben neergeschoten, als de beul hem niet met zijn bijl een zoo verschrikkelijken houw over den schouder had gegeven, dat de man doodelijk gewond ter aarde stortte.

Alice was als een roofdier naar den donkersten hoek van den kelder geslopen, vlak bij den mand die het lijk van haar doodsvijand had moeten ontvangen, en had een vlijmscherp dolkmes geopend, wachtend op een gelegenheid om het den gehaten tegenstander in de borst te stooten, toen eensklaps achter haar als een spookverschijning, een man uit dien grooten mand opstond, die haar bij de armen vastgreep en haar dwong, het mes te laten vallen.

Zij gilte als een bezetene, en poogde zich los te worstelen, maar de man scheen handen

van ijzer te hebben, en zij moest machteloos toezien, hoe Raffles twee van zijn aanvallers neerschoot, hoe de beul een vierde met den bijl neersloeg, toen hij Raffles zijn mes tusschen de ribben wilde boren, en hoe de beide anderen bevend en doodsbleek van ontzetting hunne wapens lieten vallen, de handen ophieven, en in een hoek van den kelder bijeenkropen.

De beul nam nu pas zijn masker af, en vertoonde het gelaat van James Henderson, den Hercules, den trouwen chauffeur van Raffles!

Charles Brand stapte, de vrouw nog altijd vasthoudend, over den rand van den mand, en vroeg:

— Wat zullen wij met deze duivelin doen?

— Ik geloof dat het maar het beste is, haar hoofd inplaats van het uwe op het blok te leggen! zeide Henderson, en dreigend deed hij een stap in haar richting, de bijl in zijn rechter vuist geklemd, terwijl het lamplicht op het bebloede lemnet speelde.

De vrouw slaakte een verschrikkelijken gil, en verloor toen het bewustzijn.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

IN HET HUIS VAN JOSEF GOLDMACHER.

Den volgenden avond omstreeks elf uur bevond Mira Bonati zich in hetzelfde huis, in hetzelfde vertrek waar de schokkende gebeurtenis had plaats gevonden, die op zulk een wonderbaarlijke wijze was geëindigd, aan de hevigste onrust ten prooi, en nog altijd niet wetend, of zij zou vluchten of niet.

Ieder oogenblik meende zij de deur te zullen zien openvliegen en een aantal politieagenten te zien binnen dringen, door Raffles op haar afgezonden.

Zoodra de twee bandieten die zich hadden overgegeven, haar het bericht van de ontvluchting waren komen brengen, hadden allen die nog van hun voeten gebruik konden maken onder den eersten indruk van dit ongelooflijk schijnende feit in een paniek aan niets anders gedacht dan zich buiten het huis te begeven, zich niet bekommerend om het lot van de gewonden.

Een uur later had een van de mannen zich weer in het huis gewaagd, en hij had twee van de bandieten dood, de twee anderen zwaar gewond gevonden. Van Alice was niets te zien. Hij was rapport gaan uitbrengen, aan Mira, die toen maatregelen had genomen om de gewonden te doen weghalen.

Het was gelukkig toen nog zoo vroeg, dat er op straat nog geen levende ziel te bekennen viel, met uitzondering van enkele arbeiders, die naar hun werk gingen.

Hoe meer de dag vorderde, hoe meer zij overtuigd was, dat Raffles niets van de zaak had medegedeeld aan de politie — en zij was er hem dankbaar voor, maar nog altijd niet gerust.

Wat was er met Mike gebeurd, en waar bevond hij zich nu? Waar was ergens de man, die voor dien avond door het lot was aangevoerd om de vreeselijke taak van beul te vervullen? Want ook hij was onvindbaar, even als Alice, even als Mike!

En sedert eenige uren bevond zij zich nu alleen in het huis, in gezelschap van een ander vrouwelijk lid van de Bende, dezelfde Inez

Valesco, met wie wij reeds vluchtig hebben kennis gemaakt.

Ook deze was onrustig en liep gejaagd in de groote kamer heen en weer, nu en dan een blik werpend op haar polshorloge of op de kostbare pendule, die op den schoorsteenmantel tikte.

— Dat zeg ik je, Mira, als het van nacht niet gebeurt, dan hebben we veel kans, dat het heelemaal niet gebeurt, want Goldmacher blijft bij zijn plan, om morgen ochtend vroeg op reis te gaan! En alleen kan ik het niet af! Trouwens — Mike heeft beloofd, dat hij zelf en Andrew het zaakje zouden opknappen! Ik heb alles nu zoover gereed gemaakt, ik ga straks met hem soupeeren, en dan voeren wij het laatste bedrijf op — maar ik kan het niet alleen, ik moet hulp hebben! Hij is nooit zoo dronken, of hij sluit alles zorgvuldig weg, 's avonds!

— Maar Andrew is niet in staat om te helpen! riep Mira uit. Zijn eene oog is dicht geslagen, en bij zijn val op den grond heeft hij den pols verstuikt! Wat Mike betreft — ik weet niet eens waar hij is. Wie mij zulke dingen verteld zou hebben, ik zou hem in het gezicht hebben uitgelachen, hem een leugenaar hebben genoemd! Dat een sterfelijk mensch zoiets tot stand heeft gebracht!

Inez trappelde ongeduldig met haar kleine, sierlijke voetje op den vloer, en zei:

— Het komt me voor dat je Raffles nog bewondert ook! Je vergeet dat hij twee van je beste mannen heeft vermoord!

— Het was geen moord — hij verdedigde zijn leven! riep Mira heftig. Waarom erken je dat niet eerlijk! Hij vocht om zijn hals, en hij had het volste recht om te doen wat hij deed!

Inez keek haar een oogenblik zwijgend, hoofdschuddend aan, en zeide toen, met schamperen spot:

— Het is alsof er een vloek rust op de besten van ons, als wij eenmaal met dien man in aanraking komen. Ik ken bijna geen geval, waarin John Raffles zich met onze zaken bemoeide, of een van de meisjes of vrouwen kreeg het

van hem te pakken, en soms zoo erg, dat zij er uitliep, en zich liet bekeeren, als ik het zoo eens noemen mag — precies als door een officier van het Heilsleger!

— Wat bedoel je? vroeg Mira, zich hoog oprichtend.

— Lieve kind, je behoeft voor mij van je hart geen moordkuil te maken. Dacht je dat ik geen oogen had, en geen hersens? Je zou het moord noemen, sluipmoord zelfs, en geen zelfverdediging, als het maar een ander had betroffen! Je hebt hem lief — je gaat denzelfden kant uit, dien vijf of zes andere vrouwen voor jou zijn uitgegaan, en die van dat oogenblik af zoo goed als niets meer voor ons waard waren! Neen, dan is Alice van ander hout gesneden! Die is wraakzuchtig tot het einde toe. En nu ik toch over haar spreek — neem je voor haar in acht, want ik geloof dat zij je doodelijk haat, niet alleen na wat er gisteren tusschen jullie is voorgevallen, maar omdat zij je Donald Waybridge afhandig wil maken — onzen Meester!

— Laat haar! zeide Mira, met een rimpel tusschen de fraaie wenkbrauwen.

Inez keek haar stom van verbazing aan, en herhaalde:

— Laat haar? En dat zeg jij, die nog gisteren avond naar je dolk gegrepen hebt zooals mij verteld is, om Alice af te straffen, toen zij spottend sprak over Donald?

— Er is veel gebeurd sedert dat oogenblik!

Inez kon niet spreken van verwondering. Zij keek maar naar dat strakke, marmarbleeke gezicht, naar die hoogopgerichte gestalte, naar die afwezige oogen. Maar toen barstte zij uit:

— Mira, je bent gek, je weet niet wat je zegt! Jij zoudt toestaan, dat een medeminarer je den man ontroofd, die de hoogste plaats onder ons bekleedt, die macht heeft over leven en dood, en die jou hartstochtelijk lief heeft? Weet je waaraan je je bloot stelt?

— Je bedoelt, als hij ontvlucht, of ze moeten hem loslaten! Het is mij onverschillig! antwoordde Mira, de mooie schouders ophalend.

— Je leest zulke dingen wel eens in boeken, en dan lach je, en denkt bij je zelf, dat het verzonnen is, en onmogelijk, hernam Inez peinzend, en toch gebeuren ze! Ik begrijp zoiets niet! Als men de uitverkorene is van een man als Donald Waybridge, dat dan een etmaal voldoende is om zich blindelings te verlieven in een obscuren avonturier, die men nooit van te voren gezien heeft!

Eensklaps veranderde de houding van Mira.

Met vlammeende oogen wendde zij zich tot Inez, en riep uit, terwijl haar lippen trilden:

— Noem hem niet zoo! Je weet dat hij het niet verdient! Het is waar, gister avond haatte ik hem nog, had hem zelf mijn dolk in het hart kunnen stooten! Maar wie zag ooit een man met zulk een gelaat den dood tegemoet treden? Je durft die twee vergelijken! Hen in een adem noemen? Maar Waybridge is niets, een zuchtje, een onbeduidende knoeier, vergeten bij dien man! Een pad naast een adelaar! Nu dan, ja — het is zoo — ik heb hem lief, en al moest het mij den dood brengen, ik kan niet anders zeggen! Laat Alice Donald houden, als zij gelukkig met hem meent te kunnen zijn! Ik schenk hem haar! Ik ben hem vergeten!

— Maar hij zal het jou niet doen, Mira! zeide Inez. Bedenk je toch! Ruk dat gevoel uit je hart! Je zult Raffles zeker nooit terug zien, en als Donald vrij komt, en hij hoort hiervan, dan ben je je leven niet zeker.

— Wat komt dat er nu nog op aan! riep Mira wanhopig. Ik wilde dat ze mij ook hadden opgesloten! Ik voel mij leeg, als een uitgebrande krater, leeg en wanhopig.

— Zet dan die gedachte uit alle macht van je af, als je er toch zeker van bent, Raffles nooit terug te zullen zien!

— Ik kan niet — hij zal nooit uit mijn gedachten gaan! zeide de vrouw op doffen toon. Zooals hij mij gisteren aanzag, toen ik zijn leven wilde verdedigen, nooit, nooit zal ik het vergeten! Wat Donald betreft, hij is mij geheel onverschillig geworden, ook al begrijp ik zelf heel goed, dat ik een stofje ben, een veertje in den wind voor John Raffles! Maar het is sterker dan ik, het is een gevoel waartegen ik mij niet kan verzetten! Als ik hem nog eenmaal zag, zou ik gelukkig zijn, dan willen sterven. Nu weet je het, en ik ben bereid om de gevolgen van mijn bekentenis te dragen!

Eenigen tijd zwegen de beide vrouwen, en toen zeide Inez zuchtend:

— Wij zullen de leidende hand van den Meester missen, maar om jouwentwille, zou ik bijna hopen, dat ze hem voor een jaar of tien achter de tralies sloten! Wij zullen er liever niet meer over praten. Wij moeten aan het werk gaan. Als Mike er maar was! Wat kan er toch van hem geworden zijn?

Mira haalde de schouders op, toen zij antwoordde:

— Raffles heeft het in deze zelfde kamer gezegd: Hij leeft, en hij is gewond! Raffles

weet dus waar hij is, en zal hem gevangen houden, ik weet niet met welk doel. Gerechte hemel, als wij hem en zijn twee helpers eens konden overhalen, zich bij ons te voegen!

— Dat is al vroeger geprobeerd, Mira, en steeds zonder het minste succes! Nu, als Mike niet kan meehelpen, dan moeten wij een ander hebben!

— Kunnen Carnegie en Socrates niet helpen? stelde Mira voor.

Carnegie en Socrates waren bijnamen van de twee schelmen, die in den kelder met het blok zich hadden overgegeven, en het bericht van de ramp waren komen brengen.

— Zijn ze hier in huis?

— Ja, in de geheime kamer. Op het eerste teeken van onraad zullen zij wel de plaat poetsen! De schrik voor Raffles zit er duchtig in!

— Dan moeten zij maar meegaan! hernam Inez zuchtend. Want nog eens — geheel alleen kan ik het werk niet af. Ik kan alleen zorgen dat Goldmacher niet in staat zal zijn om tegenweer te bieden.

— Heb je nooit een sleutel van de brandkast kunnen krijgen?

— Die heb ik zelfs nooit gezien! In dat opzicht was hij drommels slim en wantrouwend! Overigens, wat heb je aan een sleutel, De jongens moeten hem juist dwingen om die bekend te maken!

— En als hij weigert?

De oogen van Inez kregen een moordzuchtige uitdrukking, toen zij tussehen de tanden siste:

— Dan zal het zijn eigen schuld zijn — dan zal hij het zelf zoo hebben gewild!

— Kunnen ze de kast niet medenemen? Is ze groot? Waartoe toch al dat bloedvergieten?

— Ik zie wel dat je uit de school van John Raffles bent! Het is zijn invloed die hier spreekt! zeide Inez sarcastisch. Maar je denkbeeld is goed, want het moet inderdaad maar een kleine kast zijn, die door twee krachtige mannen wel kan worden weggedragen! Dan moeten zij maar voor een auto zorgen. Maar er is haast mee. Het is een verwarde rommel, want nu is er niet eens iemand, om den boel behoorlijk te verdeelen, nu de chef zoowel als Mike — op de ziekenlijst staan, als ik het zoo eens mag noemen!

— Ik zal het zoolang bewaren, zeide Mira. Ik ben toch nog altijd de plaatsvervangster van den Meester, vergeet dat niet!

Inez trok haar schouders op, en mompelde:

— Zoolang als het duurt! Ik vrees, dat je rijk uit is, jij dwaas schepsel! En luid hernam ze:

— Roep dan de jongens, want we hebben nu geen oogenblik meer te verliezen! Ik heb een afspraak met Goldmacher, en stel je voor dat hij nijdig wegloopt, omdat ik er niet ben!

— Ben jij niet bang, Mira, dat de politie nog onverwachts hier komt binnen vallen? Raffles heeft ze natuurlijk op de hoogte gebracht!

— Als dat zoo was, zouden de blauwe jongens al lang hier zijn geweest! En als ze komen — dan maak ik dat ik weg kom langs den geheimen uitgang!

Het geheime deurtje klapte open, en Socrates en Carnegie traden te voorschijn.

Socrates zag er uit als een met moeite getemde stier, die op jaren is gekomen, maar zijn kracht en woestheid niet heeft verloren. Hij had nog maar heel weinig sluike, grijs haar, maar zijn schouders waren geweldig breed en hij leek juist geschikt voor het werkje, dat men van hem zou verlangen. Carnegie was veel jonger, uiterst elegant gekleed, en hij dankte zijn bijnaam waarschijnlijk aan het feit, dat hij steeds en overal schitterende ringen aan zijn vingers droeg, een gewoonte die hij nooit heeft kunnen laten, en die hem vroeg of laat nog wel eens noodlottig zou worden, omdat zij een kostbare aanwijzing zijn voor de politie.

De beide mannen waren in avondtoilet, rookten een sigaret, en bleven zwijgend wachten op de bevelen van de plaatsvervangster van den Meester.

Zonder inleiding begon Mira dadelijk:

— Carnegie en Socrates, jullie beiden zullen Inez vergezellen, van nacht, om het zaakje bij Goldmacher op te knappen. Oorspronkelijk zou Mike het hebben gedaan met een ander. Mike zit ergens gevangen, niemand weet waar, en de andere is onvindbaar. Hij was — hij had de taak, Raffles te onthoofden, en niemand weet waar hij is!

— Wij weten het! zeide rustig de man die den naam droeg van den beroemden, Griekschen wijsgeer. Nog geen tien minuten geleden hebben wij Jakkie gevonden in het smalle steegje tussehen de twee huizen, na bijna een uur vruchteloos overal te hebben gezocht.

— Dood? vroeg Inez, haar adem inhoudend.

— Niet heelemaal! Maar ik geloof niet dat er veel aan ontbrak! antwoordde Socrates, kalm als een echte wijsgeer. Hij had een

tik op zijn hoofd gehad met een knuppel, en hij brabbelde wartaal, toen we hem overeind sjoorden.

— Waar is hij nu ?

— Wel, waar hij was ! Hij zei dat wij hem met rust moesten laten, en dat hij wilde slapen !

— Draag hem naar binnen, vlug wat ! beval Mira kortaf. En dan gaan jullie dadelijk met Inez mee, die je nadere instructies zal geven.

— Ja, schiet op alsjeblieft, want over twintig minuten moet ik in de „Bijou” zijn ! dreef Inez hem aan. Prent het jullie nu goed in je hersens, dat het van nacht moet gebeuren of in het geheel niet, want morgen ontglipt hij ons !

— Bedaardheid is bij zulke dingen een eerste vereischte ! zeide Socrates pedant. Wij zullen voortmaken, maar zonder ons te haasten. Kom mee, wandelende juweelenwinkel !

De aldus aangesprokene grinnikte eens, streek liefkozend over de diamanten ringen, en volgde Socrates op den voet.

Vijf minuten later ongeveer hadden de twee mannen en de vrouw het huis verlaten, en niemand, tenzij hij van de politie was, en scherpe oogen had, zou willen gelooven dat dit elegant gekleed drietal deel uitmaakte van een van de gevaarlijkste bendes van Londen, en misschien wel van geheel Engeland.

Joseph Goldmacher zat al in een hoekje van de dure nachtgelegenheid te wachten, toen Inez geheel alleen het zaaltje binnentrad.

Hij wilde haar iets laten gebruiken, maar zij drong aan om dadelijk heen te gaan, en een klein souper aan te richten in de prachtige woning, die hij in het West-End bezat.

Als steeds gaf hij toe, een slaaf van zijn hartstocht, en in zijn fraaien auto, door een negerchauffeur bestuurd, reden zij weg. Inez wist dat zij gevolgd werden door den snellen auto van Socrates, maar de arme Joseph Goldmacher was er geheel onkundig van — he-las !

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK V.

OM DE BRANDKAST VAN MIJNHEER GOLDMACHER.

Goldmacher hield in Londen slechts twee bedienden, een buttler en een chauffeur, en daaraan had hij ruim voldoende. Hij was reeds lang weduwnaar, en had nimmer de behoefte gevoeld, den nek opnieuw te krommen onder het juk, zooals hij het zelf niet zeer hoffelijk uitdrukte. Hij reisde veel, nu eens voor zaken, dan weer voor zijn vermaak. Het huis dat hij in Londen bewoonde was eigenlijk veel te groot voor hem, al bezat het ook maar elf kamers, maar hij hield er van, feestjes te geven, en kunstenaars bij zich te onthalen.

Het huis was door een voortuin gescheiden van de straat, en lag ook voor het overige in een krans van groen, zooals bijna alle huizen in die dure buurt.

De chauffeur reed de auto naar de garage, en kreeg toen verlof om zich ter ruste te be-geven.

De buttler ontving zijn Meester, plechtstatisch en dikbuikig, en zeide dat er gezorgd zou worden voor een goed souper.

Zij kwamen in de fraaie hal, en Inez kon daar, als zij er lust toe mocht gevoelen, den voorkeur waardeeren, van mijnheer Goldmacher voor zeer oude meubelen in den stijl van Koningin Elisabeth.

Er bevond zich recht tegenover de deur een reusachtige haardstede, en daarnaast voerde een breede trap naar de eerste verdieping, een waar pronkjuweel van houtsnijkunst.

De buttler nam het overgoed van zijn Meester en de bezoeker in ontvangst en ging toen haastig zorgen voor het souper, dat men uit een naburig restaurant moest laten komen. Er was een keuken in het huis, zooals van zelf spreekt, maar de buttler kon zich niet herinneren dat die meer dan vijf of zes keeren in het jaar gebruikt was, ter gelegenheid van groote feesten, als wanneer zijn Meester eenige koks in dienst nam, en hulppersoneel huurde.

Thans zou hij waarschijnlijk kunnen volstaan met eenige koude schotels, pasteien, en de wijn, die altijd ruimschoots in den kelder voorradig was.

Intusschen had Goldmacher zijn vrouwelijke

gast naar de eerste verdieping geleid en had haar een niet te groot vertrek doen binnen treden, dat zij waarschijnlijk kende, want zij liep regelrecht op de gemakkelijkste stoel toe, die er in te vinden was, liet er zich in neervallen en stak een sigaret op, na een vluchtigen blik op de pendule te hebben geworpen.

Goldmacher streelde haar even over het volle haar, zuchtte, en zei:

— Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik morgen op reis moet!

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Omdat ik jou dan moet verlaten!

— Neem mij dan mee!

— Als dat maar kon, lieve kind! Maar helaas, het betreft een zakenreis, ditmaal, en ik zou geen aangenaam gezelschap voor je zijn!

Inez had de opmerking op de lippen, dat zijn gezelschap nooit en nergens bijzonder aangenaam was, maar zij hield ze in, stond op, keek in het langsloopen nog eens op de pendule en zeide achteloos:

— Het spijt mij — dan maar niet!

— Je schikt je er nog al gemakkelijk in, Inez! klaagde Goldmacher. Zeg mij eens eerlijk — heb je mij wel ooit oprecht lief gehad?

Inez nam de sigaret die zij juist had aangestoken, uit den mond, en keek hem aan, alsof zij haar ooren niet geloofde.

Met een uitdrukking van de hoogste verbazing op haar mooi, maar zwaar geverfd gezicht bracht zij er eindelijk uit:

— Hoe kom je op die krankzinnige gedachte, Joseph.

— Hield je dan in het geheel niet van mij? kreunde Goldmacher, en zijn gelaat teekende diepe teleurstelling.

— Maar man, neem de moeite even op te staan, en in den spiegel te zien! Wat een krankzinnige gedachte, om zoiets te kunnen denken! Dat je naar de zestig loopt, is nog tot daaraan toe, want ik ken mannen die er over zijn, en die ik heel aardig vind — maar die zijn

gentleman gebleven! Jij bent klein, dik, je beenen zijn krom, je bent kaal, je bent alles behalve knap — goeie hemel, ik ben nog niet over mijn verbazing heen! Ik vond het aardig om zoo nu en dan eens met je uit te gaan, omdat je een goed menu weet samen te stellen, en omdat je auto goede veeren heeft. En ik kan me niet begrijpen dat je ooit meer zou hebben verlangd. En daarom — als je op reis gaat, zal ik vijf minuten na je vertrek vergeten zijn, dat je ooit bestaan hebt!

— Je bent hard voor me, Inez, vreeselijk hard! weeklaagde de rampzalige effectenmakelaar.

— Klaag je daarover? Wie weet zul je nog wel anders spreken, als we wat verder zijn! zeide de vrouw.

— Wat bedoel je daarmee?

— Dat zul je aanstonds wel zien. Daar is de buttlar met ons soupertje.

Inderdaad kwam de buttlar binnen met een grooten hengselmand. Hij ging weer heen en keerde een oogenblik daarna terug met een tweeden mand, waarin glazen, zilveren couverts, borden en wat er meer noodig was.

Hij begon zwijgend en met afgemeten gebaren de tafel te dekken.

Inez sloeg hem gade terwijl hij heen en weer liep, en vroeg toen op heel zachten toon aan Goldmacher:

— Heb je dien man al lang in dienst? Ik kan mij niet herinneren dat ik hem ooit gezien heb.

— Sedert eergisteren!

— Daar wist ik niets van. Waarom heb je den ouden weg gedaan?

— Eeuwig en altijd ziek — en hij dronk — en als ik hem noodig had, was hij er niet. Hij wilde mij ook nooit op mijn reizen vergezellen.

— Deze wel? Dat zou mij verbazen!

— Waarom?

— Omdat hij zoo verbazend dik is! Ik heb nog nooit een man met zulk een dikke buik gezien, tenminste niet in een buttlarsbetrekking. Zijn kleine hoofd past er heelemaal niet bij.

Goldmacher haalde de breede schouders op, en zei onverschillig:

— Al was hij tweemaal zoo dik dan zou het mij niet kunnen schelen. Hij doet zijn werk uitstekend, hij praat niet meer dan noodig is, en voor zoover ik kan nagaan steelt hij hoogstens twee sigaren per dag uit mijn kistje. Dat

is een percentage, waarop ik eigenlijk nooit heb durven hopen.

Intusschen ging de buttlar voort, met plechtige langzaamheid zijn taak te verrichten. Hij was inderdaad zeer zwaarlijvig, en dat viel temeer op, omdat zijn beenen tamelijk dun waren, evenals zijn hals. En omdat het hoofd klein was, zag hij er uit als een schildpad die op zijn achterpooten loopt.

Maar hij deed zijn werk naar behooren, en hij wierp zelfs geen blik op de bezoekerster.

Binnen een kwartier was alles in gereedheid, en de man trok zich bescheiden terug, na verlof te hebben gekregen, zich nu ter ruste te mogen begeven.

Zoodra hij op de gang stond, krabde hij zich eens achter het oor, wierp een blik op de gesloten deur, en mompelde:

— Dat is een heel eigenaardig toeval! Wat voert de groene dame hier uit? Ik geloof niet dat daarop gerekend is. Nu, het zal den loop der gebeurtenissen wel niet veranderen.

En na deze wel zonderlinge woorden scheen de dikke buttlar zich in de duisternis op te lossen en verdween voorloopig van het tooneel.

Daar binnen echter had mijnheer Goldmacher de glazen reeds vol geschonken.

Het was duidelijk dat de hardvochtige mededeelingen van de mooie Inez hem in een mistroostige stemming hadden gebracht, die hij tot iederen prijs weer wilde verdrijven.

Hij goot daarom het eerste glas van de edele Bourgogne in een enkelen teug naar binnen, staarde zwaarmoedig voor zich uit, hikte eens, en schonk zich onmiddellijk een tweede glas vol.

Hij bracht het aan zijn lippen, en ving den blik op, dien Inez op de pendule wierp.

— Waarom kijk je voortdurend op de klok? vroeg hij verwijtend. Verlang je soms al naar het oogenblik waarop je weer kunt heengaan?

— Louter verbeelding, dikzak! antwoordde Inez met voorgewende vroolijkheid.

Want zij was onrustig. Over een kwartier moesten de helpers worden binnen gelaten, zooals was afgesproken, en onder welk voorwendsel zou ze het vertrek kunnen verlaten, zonder de achterdocht van Goldmacher gaande te maken?

Het zou wat anders zijn, indien hij beschonken was, maar daar zag het op dit oogenblik volstrekt niet naar uit, en Inez wist bij ondervinding hoeveel hij verdragen kon!

Zij knikte hem dus maar eens toe, hief

haar glas naar hem op, en dwong hem op die wijze, van den vurigen koppigen wijn te drinken.

Maar na tien minuten hield zij het niet langer uit, sprong op, en zeide:

— Ik ga wat sigaretten uit mijn mantelzak halen!

— Waarvoor die moeite? Ik heb er hier in overvloed!

— Je weet wel dat ik die niet lust, Joe. Ze zijn mij te zwaar. Ik kom dadelijk terug!

En voor hij nog iets kon zeggen, was zij de kamer al uitgewipt, en snelde de trap af.

De vestibule was vaag verlicht.

De twee zware kettingen waren op de deur gedaan, twee knippen sloten haar eveneens af, en bovendien was zij op het nachtslot gedraaid — maar het was een slot met een gewonen draaiknop aan de binnenzijde, en dat wist de slimme dievegge heel goed. Haastig en zonder leven te maken maakte zij de kettingen los, schoof de knippen terug, en draaide den knop van het slot om.

Een oogenblik stond zij zeer aandachtig te luisteren, in gebukte houding, en toen tikte zij met den diamant van haar ring op het kleine ondoorzichtige matglazen ruitje in de deur, waarachter zij vaag iets meende te zien bewegen.

Onmiddellijk werd dit tikken beantwoord, en zij opende snel en zachtjes de voordeur.

Twee mannen traden binnen.

Het waren Socrates en Carnegie.

De eerste deed dadelijk de deur weer dicht, en vroeg fluisterend:

— Hoe staat het er mee?

— Hij is nog zoo nuchter als een kalf! Wacht nog een half uur, dan gaat het misschien wat beter!

— Dat duurt me te lang! bromde Socrates. Dan moeten er maar groote middelen gebruikt worden. Zijn de bedienden naar bed?

— Sedert een half uur zoowat.

— Heb je de telefoon kunnen afsnijden?

— Scheelt het in je hoofd, Socrates. Hij heeft mij geen seconde uit het oog verloren! En nu moet ik dadelijk weer naar boven, anders krijgt hij argwaan. Ik zei dat ik sigaretten uit mijn zak ging halen, en er zitten er niet eens in! Hebben jullie soms een doosje?

— Hier! zeide Carnegie, en hij stopte haar een doosje Dubec in de handen. En denk er om — over tien minuten komen wij binnen, en zullen het zaakje wel opknappen!

— Doe het als het kan met zachtheid! drong Inez aan. Je weet wel dat ik er niet van

houd, dat er slagerswerk wordt gedaan — tenminste niet als ik er bij ben. Ik voel meer voor het fijne genre.

— Loop nu niet zoo gauw weg! zeide Socrates ontevreden. Waar is de kamer waar jullie zijn?

— Op de eerste verdieping. De trap op, de gang rechts, eerste deur aan je rechter hand.

— Heeft hij een proppenschietter in zijn zak?

— Dat geloof ik wel!

— Zie hem die dan te ontputselen!

— Ik zal mijn best doen! Over tien minuten dus!

En zij snelde de trap op, bang dat Goldmacher de deur zou openen, en haar zou verrassen in gesprek met de twee schelmen.

Maar Goldmacher zat aan de tafel, met het hoofd in de hand, en zij zag dat hij de flesch wijn voor de helft had leeggedronken, misschien in de verwachting, dat de wijn zijn zwartgallige gedachten zou verdrijven.

Hij keek haar verwijtend aan, toch gelukkig dat zij er weer was, en zei:

— Ik dacht al dat je stilletjes was wegge-loopen! Kom nu naast me zitten, en drink met mij!

Zij nam weer plaats, aan zijn rechter zijde, en at met moeite wat terwijl de minuten schenen voort te kruipen, en zij moeite had, hare gedachten te bepalen bij het gesprek.

Goldmacher sprak dus bijna geheel alleen, en hij deed het tamelijk verstaanbaar en helder, want gelijk reeds gezegd — hij was een man die een stevig glas wijn kon verduren.

Precies tien minuten nadat zij weer had plaats genomen, werd er zachtjes op de deur geklopt, en terwijl Goldmacher verbaasd en verschrikt opkeek, zeide zij met haar heldere, hooge stem:

— Binnen!

De deur ging open en Socrates en Carnegie stapten het vertrek in.

De laatste had een browning in de vuist, de eerste, een lang, dik touw.

Waaraan het nu lag, dat mijnheer Goldmacher zoo vlug handelde, zal wel nooit opgehelder worden, maar hij moet een soort van voorgevoel hebben gehad, want hij bracht bliksemsnel de rechter hand naar zijn zak, en trok een revolver, niet heel groot, maar die er stevig en bruikbaar uitzag.

Voor hij echter het wapen kad kunnen opheffen, had Inez hem met de wijnflesch zuik

een hevigen slag op de hand gegeven, dat het rinkelend uit zijn vuist op de tafel viel, waarna de vrouw het dadelijk greep.

Met een enkelen stap was Carnegie al bij hem, en zei dreigend, op gedempten toon:

— Geen woord en geen beweging ouwe, of je bent er geweest! Als je je kalm houdt, loopt alles misschien nog goed voor je af. De sleutel van je kast — van je brandkast!

— Hier — die heb ik hem al afhandig gemaakt! Hij zat in zijn vestzakje! zeide Inez, die was opgestaan.

Goldmacher wierp haar een blik van giftige woede en vernederden hoogmoed toe, toen zijn dikke vingers vruchteloos in het zakje rondgrabbelden.

Het moet echter erkend worden, dat mijnheer Goldmacher zeer waarschijnlijk een schavuit was in geldzaken, en zijnen naaste bestal, maar dat het hem niet aan persoonlijken moed ontbrak, want hij zei onbeschaamd:

— Je hebt nu wel den sleutel, jij duivelin — maar wat doe je daarmee, als je de combinatie niet kent?

— O, die zul je ons wel zeggen! zeide Socrates met zijn gewone kalmte.

— Denk je dat? schreeuwde Goldmacher. Dan vergis je je toch deerlijk!

— Als je niet van plan bent wat zachter te spreken, dan heb je den langsten tijd geleefd! beet Carnegie hem dreigend toe, een beweging makend met zijn browning. En wij hebben wel middelen om je aan het praten te brengen, wees daar maar zeker van. Moeten we je voeten soms roosteren? Moeten we je letterlijk het mes op de keel zetten? Vlug wat, de combinatie, als je tenminste hecht aan je leven!

Goldmacher was doodsbleek geworden. Een blik op het wreede gezicht daar vlak voor hem, met de breede roofdierkaken en den tijgerachtigen blik in de harde oogen zeide hem dat het ernst was, en dat zijn leven geen cent

meer waard was, als hij bleef weigeren.

Hij bukte het hoofd voor het onvermijdelijke.

Hij stond met moeite op, en zei:

— Ik hoop dat deze slet nog eens zal boeten voor haar verraad. Meer zal ik er niet van zeggen. Ga mede naar mijn werkkamer, dan zal ik jullie de combinatie toonen.

— Kun je het hier niet zeggen? vroeg Socrates wantrouwend.

— Dat helpt niet. Dat brengt je niet verder. Ik moet zelf de schijf verzetten.

De bandieten wisselden een blik met elkander.

Het leek wel alsof die oude schelm iets in den zin had!

Toen vertolkte Socrates hun beider gedachte, door grinnikend op te merken:

— We blijven vlak naast hem, en als hij gekheidjes uithaalt, dan zullen het ook zijn laatste geweest zijn! Vlug een beetje!

Goldmacher ging naar de deur.

Op zijn breed gezicht lag een zonderlinge uitdrukking, maar die zagen de bandieten niet, want zij liepen schuin achter hem.

Inez, bleek en zenuwachtig, bleef in de kamer achter, en wachtte bij de souper tafel.

Goldmacher liep met gebogen hoofd door de gang, daalde de trap af, kwam in de vestibule, en haalde uit zijn broekzak onder het loopen een sleutel, na een korte gang te zijn doorgedaan, om daarmee de deur van zijn particuliere werkkamer te openen.

Een oogenblik later liet hij een zachten kreet hooren:

— De deur stond open!

— Wat is er? Wat is er? fluisterde Carnegie driftig, die zijn hand uitstak en licht maakte.

— Er is — dat de brandkast er niet meer is! steunde Goldmacher, met een bevende hand wijzend naar den muur, waar een veel helderder plek op het behang van imitatieleder duidelijk toonde waar de kleine brandkast op haar onderstel van vuistdik eikenhout had gestaan.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VI.
HET GEHEIME SEIN.

Er lag een uitdrukking van verschrikkelijke woede op het gelaat van Carnegie, toen hij dreigend toestapte op Goldmacher, die in een breeden stoel voor zijn schrijfbureau was neergezakt.

Hij greep hem ruw bij den schouder, schudde hem heen en weer, en vroeg zijn stem nauwelijks dempend:

— Wat heeft dat te beduiden? Je zult het toch niet gewaand hebben, een grapje met ons uit te halen? Waar is de kast?

Goldmacher maakte een gebaar van wanhoop, en antwoordde schor:

— Ik weet het niet. Ik weet alleen dat zij hier vanmiddag nog stond.

Carnegie uitte een gesmoorden vloek, en onderzocht vluchtig het vertrek.

Voor de twee ramen bevonden zich ijzeren rolluiken, en die waren stevig gesloten. Er was geen spoor van braak te zien. Het was volstrekt onmogelijk, dat de geheimzinnige dieven van de brandkast door die ramen waren binnen geklommen.

Het vertrek bevond zich in de volmaakste orde, geen papiertje was verschoven, geen stoel van zijn plaats gezet.

En het zware meubel moest door zeer krachtige mannen zijn behandeld, toen het door de gangdeur werd weggedragen, want er was geen houtsplintertje van de deurpost geraakt, hoe klein ook.

Carnegie stond midden in het vertrek, de beide vuisten gebald, en beet zich de lippen ten bloede.

Wat Socrates betreft, zijn gewone wijsgeerigheid scheen hem in den steek te hebben gelaten, en hij was als versuft door den slag.

— De duivel moet de hand in het spel hebben gehad! gromde Carnegie woedend. Hoe is zooiets mogelijk? Hebben jullie dan niets bijzonders ontdekt, toen je hier binnen kwam met Inez?

— Niets! De buttler heeft de deur achter ons gegrendeld! Die is den heelen tijd in huis geweest.

— Hoe lang heb je dien buttler?

— Eergisteren gekomen! steunde de ongelukkige effectenmakelaar.

Het weerlichtte in de oogen van Carnegie, toen hij Socrates beval:

— Ga jij kijken of die kerel er nog is! Ik heb een vermoeden — en als dat bewaarheid wordt — hel en duivel dan zijn wij weer de slachtoffers en de dupes van dien vervloekten Raffles! Waar slaapt die buttler?

— Op de zolderverdieping. De deur van zijn kamer is vlak bij de trap, antwoordde Goldmacher kreunend, en bijna niet meer in staat om den loop der gebeurtenissen te kunnen bijhouden.

Het begon alles om hem heen te dwarrelen, en hij gevoelde zich als geradbraakt.

Socrates verloor echter geen tijd, maar verliet het vertrek, ging de trap op liep haastig door de gang en besteg de dientrappen die naar den zolder voerde.

Hij nam zijn browning ter hand, en trok met een ruk de smalle, geel geverfde deur open, die het dichtst bij de trap gelegen was.

Onmiddellijk knipte hij met de linker hand de lamp aan, en beval ruw:

— Kom jij te voorschijn en laat je eens zien mijnheer de buttler!

Hij sprak slechts tot de duisternis. De kleine kamer was verlaten. Het bed was zelfs niet beslapen.

Vloekend daalde hij de trap weer af, bijna huilend van woede, om het verlies van al dat goede geld, maar meer nog om het denkbeeld, dat zij voor het lapje waren gehouden door lieden, heel wat slimmer dan zij zelve waren.

Op de eerste verdieping stond hij stil, want hij meende eenig gerucht te hooren dat uit de kamer kwam waar Inez zich bevond.

Het klonk alsof daar iemand op zachten toon sprak!

Hij sloop op zijn teenen in de richting van de kamerdeur toen hij plotseling stil stond.

Het schijnsel van zijn lantaarn viel op iets wits.

Dat witte was het overhemd van den buttler!

Die stond daar heel rustig op wacht naar het scheen alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Socrates struikelend over zijn woorden van woede vroeg grimmig:

— Wat moet jij daar? Waarom ben je niet naar bed?

— Ik kon den slaap niet vatten! antwoordde de buttler grinnikend. Maar mag ik weten wat U hier doet en wie U bent?

— Dat zul je gauw genoeg merken! Heb jij iets uitstaande met het verdwijnen van die brandkast?

— Ik weet niet wat U bedoelt, mijnheer! En als U niet onmiddellijk zegt wie U bent, dan zal ik de politie waarschuwen!

— Als je dat maar kon! De telefoon is afgesneden! En vertel me nu dadelijk waar de kast is, of ik schiet je een kogel door je dikke buik!

De revolver werd dreigend opgeheven naar het genoemde lichaamsdeel. Socrates was vlak voor den buttler komen staan, en zijn gezicht was vertrokken van woede.

Toen geschiedde er iets heel vreemds.

De buttler drukte met beide handen op zijn buik, die zoo zeer de verbazing had gewekt van Inez, en uit het bovenste, parelmoeren knoopje spoot een fijn straaltje van een heldere vloeistof in een wolk Socrates in het gelaat voor hij er zelfs maar aan had kunnen denken den trekker over te halen.

En hij had nauwelijks voor de eerste keer weer adem gehaald of hij kon zich die moeite besparen, want toen dacht hij in het geheel nergens meer aan en zakte heel langzaam den muur tot steun nemend, op den vloer ineen en bleef roerloos liggen.

Als hij door den bliksem getroffen ware geweest had dit alles zich niet sneller aan Socrates kunnen voltrekken.

De buttler die zich snel de neus had dichtgeknepen trad een paar stappen achteruit opende toen vlug een raam aan het einde van de gang, en mompelde verheugd voor zich heen:

— Het gaat prachtig! Die buik is wel wat lastig maar haar inhoud heeft een verrassende uitwerking! Ik geloof dat ik Raffles kan geluk wenschen met deze nieuwe vinding.

Hij liep na deze woorden vlug naar de deur van de kamer en opende ze.

Inez zat aan de tafel met het hoofd in de handen en tegenover haar stond Raffles hoog opgericht, met een ernstig gelaat en zag op haar neer.

— Blijf hier bij haar Brand zeide Raffles zoodra hij zijn helper in het oog kreeg. Ik heb een lichaam hooren vallen. Was dat — een van hen?

— Dat was de heer met den Griekschen naam!

— Prachtig! De rest heeft niets meer te beteekenen. Zorg voor de auto. Neem over zeven minuten deze vrouw mee.

— Moet zij — laten we haar loopen? vroeg Charles Brand met een blik van verachting op de vrouw.

— Voorwaardelijk, Brand, voorwaardelijk, zooals het in de taal van het recht heet! Ik geloof nog niet dat zij totaal verdorven is. In elk geval waag ik het er op. Denk er om — nauwkeurig over zeven minuten, niet vroeger en niet later. James kan dan juist terug zijn met de auto.

— En — de schurk daar beneden?

— Dien kun je aan mij overlaten!

Raffles wierp nog een blik op Inez die zelfs het hoofd niet had opgericht, en ging toen vlug het vertrek uit.

Zijn voetstappen werden geheel verdoofd op den dikken looper en door de overschoenen met vilten zolen die hij droeg.

Zoo bereikte hij de nog altijd openstaande deur van de werkkamer, waar Carnegie ongeduldig en zich altijd op de lippen bijtend heen en weer liep als een dier in zijn kooi.

Goldmacher echter zat nog altijd in zijn stoel voor zijn schrijfbureau, half onder den invloed van de winddampen, half onder dien van zijn groot verlies.

Juist terwijl Carnegie zijn drie stappen van de deur afdeed, trad Raffles het vertrek binnen, en was met twee onhoorbare schreden achter hem, plaatste den loop van zijn browning in de lendenen van den bandiet, en zei zacht maar op vasten toon:

— Sta nu maar stil, Carnegie, want je loopbaan is ten einde, voor zoover ik kan zien — letterlijk en figuurlijk. Steek je handen op!

De bandiet had zijn loop gestaakt, en zijn handen gingen de hoogte in.

Een ervan hield de revolver nog steeds omklemd.

Raffles ontnam hem die, doorzocht vlug en handig alle zakken, vond er nog een zeer spitsen dolk in, beschermd door een lederen scheede, en zeide toen:

— Draai je nu maar om, of liever, ga op dien stoel zitten, dan kunnen we even praten. Lang zal het niet duren.

Aschgrauw, bijna stikkend van woede, maar zich overwonnen wetend ging de bandiet zitten op de hem aangewezen stoel.

Raffles wendde zich nu tot Goldmacher, die hem met open mond had zitten aanstaren, en zei :

— Wat U betreft, mijnheer Goldmacher, ik moet U mededeelen, dat U alle pogingen om Uw brandkast in bezit te krijgen, wel kunt opgeven. Zij is reeds lang in veiligheid — van mijn standpunt beschouwd. Wilt U de politie even waarschuwen ?

— Waartoe — en waarmee ? kreunde de effectenmakelaar.

— Kom aan, dat weet U zelf heel goed ! De telefoon is afgesneden — maar dan is er nog 't geheime sein aan de politie ! Daar onder die lage wandkast is een drukknop in den vloer, en U behoeft er slechts Uw voet onder te schuiven, om hem neer te drukken. De draad loopt onder alle vloeren door naar het dichtsbijzijnde bureau. Het heeft U heel wat geld gekost, maar U vertrouwde er op — misschien niet ten onrechte ! Daarom is U er waarschijnlijk ook zoo begeerig op geweest, de twee inbrekers naar dit vertrek te vergezellen ! U hoopt te gelegenheid te vinden tersluiks het geheime alarmsein in werking te brengen !

Goldmacher was verbleekt, en keek Raffles aan alsof hij een spookverschijning zag.

— Hoe weet je dat, man ? kon hij tenslotte met moeite stamelen.

— O, ik weet nog heel wat meer ! Ik weet dat die draad tegelijkertijd in verbinding staat met het slaapvertrek van Uw butler ! Nergens treedt die draad aan den dag, en het zou dus ook onmogelijk geweest zijn, haar af te snijden. Het was alleen maar jammer, dat het alarmsein geen doel had, omdat de butler — een van mijn vrienden was ! Ik hoop dat gij zult willen erkennen, dat hij gedurende die weinige dagen zijn taak goed vervuld heeft !

— Dat de duivel hem hale ! gromde Goldmacher, geheel vernietigd door al die mededeelingen.

Raffles had een blik op zijn polshorloge geworpen,

— Ik heb nog maar twee minuten, zeide hij. En die zijn juist voldoende, naar ik geloof.

Carnegie zat vanuit zijn hoek Raffles met een valschen blik te beloeven.

Het allerliefst zou hij hem zijn aangevlogen, maar hij begreep wel, dat dan zijn vonnis geveld was.

Raffles schoot niet dikwijls, maar als hij het deed, dan schoot hij ook raak !

En hij zou volstrekt geen berouw koesteren, dat wist hij maar al te goed, mijnheer Carnegie, over het neerleggen van een bandiet, die hem trachtte te dooden.

Maar tersluiks zocht hij naar een middel, om den tegenstander verraderlijk te overvallen.

Hij vond er echter geen, en bleef bewegingloos zitten, wachtend op hetgeen nu zijn lot zou zijn.

Op Socrates en Inez, dat wist hij zeker, behoefde hij niet meer te rekenen. Beide waren buiten gevecht gesteld, ofschoon hij zich niet kon voorstellen hoe dit in zijn werk was gegaan.

Raffles had heel goed gezien, wat er in den bandiet omging, en zei spottend :

— Ja, ik begrijp je bedoelingen, mijnheer Carnegie ! Als je oogen dolken waren, dan leefde ik al niet meer. En je zou zeker de eerste de beste gelegenheid aangrijpen om mij naar de andere wereld te sturen — die voor mij zeker een betere zal zijn, wat zij dan ook moge wezen. Ik geloof niet dat ik je daartoe de gelegenheid zal schenken. Mijnheer Goldmacher, U kunt gaan, ik houd U hier niet op !

— Ik kan gaan ? Bedoel je daarmee dat ik mijn eigen huis moet verlaten ?

— U kunt ook doen wat U wilt — maar ik zou dit vertrek verlaten, als ik U was, want ik zelf ga nu heen, binnen dertig seconden, en wie weet wat die kerel daar in zijn wraakzucht met U zou uitvoeren, als ik U samen alleen liet !

— Maar wacht eens — ik geloof dat de heeren wat te vroeg zijn ! Ik zal mijn plannetje dus moeten veranderen.

Raffles nam haastig een sleutel uit zijn zak, en stak die aan de buitenzijde op de deur.

Carnegie was opgevlogen, om nog een laatste poging te wagen, maar de browning van Raffles was onmiddellijk weer op zijn borst gericht.

— Ga daar op dien stoel zitten, en beweeg je nu niet meer ! beval Raffles kortaf. Mijnheer Goldmacher, Uw arm !

De verschrikte Goldmacher dacht zelfs niet aan verzet.

Met Raffles verliet hij het vertrek. Raffles sloot de deur met den sleutel af, en liet dien op het slot zitten.

Voor de huisdeur klonk het gerucht van een grommenden, sterken automobielmotor.

In de vestibule nam Raffles kalm zijn hoogen

hoed uit een muurkast, trok zijn regenmantel aan, en vatte mijnheer Goldmacher onder den arm.

Die voelde echter nog iets meer dan dien arm alleen — iets hards, dat zijn lichaam raakte ongeveer ter hoogte van de derde rib, onder zijn linker oksel.

Hij voelde het prikkelende zweet op zijn slapen, toen de dreigende stem van Raffles zeide:

— En wees nu kalm en spreek niet tegen, als je leven je lief is!

Daar dacht mijnheer Goldmacher zelfs niet aan. Hij had teveel doorleefd, dien avond, en hoopte dat er spoedig een einde zou zijn gekomen.

Hij was niet jong meer, hij had geen stalen zenuwen, zooals die man naast hem, en hij berustte.

Juist op dat oogenblik werd er gescheld, en Raffles, zonder Goldmacher los te laten, deed de deur open.

Onmiddellijk drongen er drie, vier agenten binnen, en de brigadier die hen aanvoerde, vroeg:

— Heeft U ons gewaarschuwd, mijnheer Goldmacher? Iets niet in orde?

Ik? vroeg de effectenmakelaar in de grootste verbazing. Ik was het van plan, maar...

— Ik deed het! viel Raffles hem glimlachend in de rede, en onder de pelerine van de regenjas drukte de revolverloop wat steviger tegen het lichaam van den trillenden Goldmacher. En er is wel degelijk iets gaande, heeren! Mijn vriend Goldmacher is overvallen door twee bandieten, vergezeld door een vrouw, die het op zijn brandkast voorzien hadden. Is het niet zoo, Joseph?

— Ja, zoo — zoo is het! antwoordde Goldmacher stotterend.

— Ik ben echter gelukkig bijtijds gekomen om althans twee van de kerels machteloos te maken! ging Raffles op zijn beminlijksten toon voort. Een er van zit in de werkkamer van mijn vriend. Wees eens stil, dan kunt gij hooren, hoe hij poogt, uit zijn val te komen!

Iedereen zweeg. En toen hoorde men inderdaad op eenigen afstand het krassen van metaal over metaal.

Het was duidelijk dat iemand, die ergens opgesloten zat, alles in het werk stelde om zich te bevrijden.

— Is het zoo gegaan, mijnheer Goldmacher? vroeg de brigadier.

De gevraagde had al heel weinig keus — en het antwoord werd hem zeer vergemakkelijkt door den druk van het harde, koude staal even onder zijn hart.

Trouwens was het zelfs de volle waarheid, dat Raffles onmiddellijk na zijn binnenkomen in de werkkamer het alarmsein in werking had gebracht, waarvan hij het bestaan kende — hoe, dat was hem een raadsel!

Hij antwoordde dus heldhaftig:

— Mijn vriend vertelt het in enkele woorden, en hij verzwijgt welke moedige rol hij vervuld heeft, toen hij de bandieten overviel en opsloot!

— Dat ligt aan mijn verregaande bescheidenheid! hernam Raffles beminlijk. Ik bluf niet graag op mijn kleine avonturen. U zult den tweeden man op de eerste verdieping vinden, volkomen bewusteloos. Vier uren rust in een bed zullen hem weer genezen. Kent U Socrates soms?

— Wilt U soms zeggen, dat hij het is die daar boven ligt? vroeg de brigadier met schitterende oogen, en denkende aan zijn promotie.

— Niemand anders! En wilt U soms kennis maken met Carnegie? Die zit in de werkkamer, en probeert er uit te komen! En maak wat voort, want als het hem niet gelukt met de deur, zal hij het bij de rolluiken probeeren!

— Ik heb gelukkig den sleutel ervan in mijn zak! zeide Goldmacher zegevierend.

— Dat doet er niet toe — haast U toch maar wat! drong Raffles aan.

— Vooruit jongens — wij doen een prachtige vangst! riep de brigadier, en zijn revolver trekkend snelde hij door de vestibule, door de drie mannen op den voet gevolgd.

Nu pas liet Raffles den arm van Goldmacher los, liet zijn browning in zijn zak glijden, nam zijn hoed af, en zeide, den ander de hand drukkend:

— Het was mij aangenaam, Goldmacher, je dezen kleinen dienst te kunnen bewijzen! Tot ziens, en wel bedankt voor je onderhoudend gezelschap!

Het volgende oogenblik stond hij op straat en had de deur dicht getrokken.

Hij wist met zekerheid dat Goldmacher geen seconde zou laten verloren gaan, om, nu hij niet meer bedreigd werd, de waarheid aan de agenten te onthullen, en hij verloor dus geen tijd, maar snelde vliegensvlug naar den hoek van de straat, en trof daar den auto aan, met Henderson achter het stuurwiel

en Brand naast de zwijgende en bleeke Inez gezeten.

Raffles zeide op zachten toon een paar woorden tot Henderson, en stapte toen in den wagen, die dadelijk wegreed.

Toen zij eenige minuten reden, vroeg Inez lusteloos:

— Waarheen brengen jullie mij?

— Dat kun je wel begrijpen! antwoordde Raffles koel.

— De politie? Dat is heel gevaarlijk, Raffles! Overigens — ik geloof dat ze mij niet veel kunnen bewijzen! Maar dat laat ik daar. Zeg eens, Raffles, ze hebben mij altijd verklaard, dat je een ware edelman bent. Zou je een vrouw onbeschermd laten, die hulp noodig heeft, wie ze ook was?

— Een lastige vraag — bijna een strikvraag! Slaat ze op je zelf?

— Neen, niet op mij! Maar op een vrouw, die ik zou willen redden, ofschoon ze door haar eigen schuld den dood tegemoet gaat!

— Verklaar je nader, Inez! zeide Raffles, haar strak aanziende.

Het bleef een oogenblik stil, en toen klonk scherp en duidelijk de stem van de vrouw:

— De Meester komt van nacht vrij!

— Dat is onmogelijk! riep Raffles uit.

— Voor hem is niets onmogelijk — of bijna niets. Je begrijpt wel dat ik je niets zal verraden, maar zijn maatregelen waren genomen, al lang tevoren, voor het geval hij gearresteerd zou worden. Er bestonden wel tien methodes om hem te bevrijden, en een ervan moest stellig gelukken. Hij komt van nacht nog vrij, reken daarop!

— En verder?

— Mira heeft je lief!

— Dat is zeker een verrassende mededeeling, en die ik moeilijk kan gelooven, of ik zou tevens moeten gelooven, aan liefde op het eerste gezicht, en dat doe ik niet.

— Spot er niet mee, want het gaat om een menschenleven! riep de vrouw hartstochtelijk uit. Zij heeft het mij bekend, en zij wil niets

meer van Waybridge weten.

— Natuurlijk zal ik nooit iets voor haar kunnen zijn, zei Raffles koeltjes, maar hij zal hebben te aanvaarden!

— Nooit aanvaardt hij het! Hij heeft al vroeger een vrouw vermoord, van wie hij alleen maar vermoedde, dat zij hem ontrouw was. En Mira is van plan, het hem toe te schreeuwen, dat zij hem niet meer lief heeft. En hij zal haar slachten — eenvoudig slachten!

— Maar hoe zal hij het weten?

— Denk je soms dat Alice zwijgt — die het weet, of tenminste vermoedt? Alice wil hem voor zich zelf veroveren, en zal het hem zeggen, het hem verraden!

Raffles keek de vrouw een oogenblik doordringend aan, en toen zeide hij nadenkend:

— Ik zeide het al vroeger — er schuilen nog goede hoedanigheden in je, Inez. Maar zeg mij eens eerlijk — is het louter bezorgdheid om het lot, van Mira, dat je zoo deed spreken?

De vrouw balde krampachtig haar vuisten en bracht er met moeite uit:

— Ik haat Waybridge, zooals ik nog nooit iemand heb gehaat. Waarom dat raakt je niet. Een hartszaak, laat je dat genoeg zijn. Hij doodde den man die mij het liefst was op aarde. Laaghartig en in koelen bloede. Een ongewapend man! En hij zal het ook Mira doen, en jou — en mij ook, als hij er de kans toe krijgt!

Zonder haar te antwoorden tikte Raffles tegen de voorruit. De auto stond stil. Raffles opende het portier. Hij stapte uit en zeide op fluisterenden toon weer iets tot Henderson, den reus.

Toen opende hij het portier nog verder, vatte Inez bij de hand, deed haar uitstappen, galant en hoffelijk, en zeide rustig:

— U kunt gaan waar gij verkiest, madame! U is vrij. De eene dienst is den anderen waard. Tot ziens — tenzij gij een ander beroep kiest! Want misschien zal ik een volgende maal niet zoo toegeefelijk zijn!

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

HET TWEEGEVECHT.

Om drie uur in den nacht sliep Mira nog steeds niet.

Het was haar zelfs onmogelijk geweest, zich op haar bed te werpen en te trachten, in de slaap rust en vergetelheid te vinden.

Zij liep maar heen en weer, in de grootkamer, nu en dan zich rusteloos werpend in een der groote leunstoelen, en dacht zonder ophouden aan den storm, die zoo plotseling en geheel onverwachts in heur hart was opgestoken, en die nu niet meer scheen te willen gaan liggen.

En dat gold den man, dien zij, zij moest het zichzelf oprecht bekennen, zonder eenige wroeging in den dood had willen zenden!

De ommekeer was geschied, toen zij hem zoo kaarsrecht en onbeschroomd had zien staan, op het laatste oogenblik allen tartend, onbevreesd met hoog opgericht hoofd.

Hij was een man, in de volste beteekenis van het woord. Dwerger, jakhalzen en aasgieren waren, bij hem vergeleken, al die anderen, Waybridge inclusief!

Mira wist zeer wel, dat die plotseling met zooveel hevigheid in haar ziel opgegroeide liefde volkomen nutteloos en onvruchtbaar zou blijven. Zij vergeleek zich zelve met Raffles. Hij was een avonturier, en stal, hij maakte zich meester van wat het zijne niet was, maar zij — haar handen waren bezoedeld met bloed, zij had er bij toegezien en het goed gekeurd dat menschen lafhartig vermoord waren om hun bezit te rooven — en zij huiverde, zij sprong weer op, zij kreunde als een gewond dier en sloeg zich met de handen op het hoofd.

Plotseling bleef zij midden in het vertrek stil staan en luisterde.

In het groote huis klonk ergens een zacht geluid.

Voor zij zich nog goed bewust was wat het was, ging de deur al open, en Donald Waybridge trad het vertrek binnen.

Hij was zeer bleek, en er liep een kleine schram dwars over zijn gezicht.

Hij droeg een grijs pak, zeker in den haast aangeschoten.

Zijn oogen hadden een boosaardige uitdrukking, toen hij haar aankeek, langzaam de deur achter zich sluitend.

Mira had een oogenblik met een uitdrukking van angstige ontzetting naar hem gezien, en toen mompelde zij voor zich heen:

— Mijnentwege! Als dit het einde moet zijn — wat vroeger of later — het doet er immers niet meer toe!

Waybridge was met een gluisperigen glimlach op zijn dunne lippen naar haar toegekomen, en zei nu:

— Het komt me voor, Mira, dat je vreugde over mijn plotselinge terugkomst niet zeer groot is! Zou men gelijk hebben gehad?

— Wat zeide men? vroeg Mira toonloos.

— Men zeide, dat ik mij niet behoefde te verwonderen, als je volstrekt niet aangenaam verrast zou zijn!

— En waarom werd dat verondersteld?

— O, de reden is eenvoudig — in dien zeer korten tijd zou een ander mijn plaats in jouw hart hebben ingenomen! Natuurlijk heb ik daarom gelachen, en gezegd dat zooiets onmogelijk was!

Alle kleur was van het gelaat van Mira geweken, maar haar stem was vast, en haar lippen trilden, toen zij hem antwoordde:

— Je hebt er verkeerd aan gedaan te lachen, Donald. Want wie je dat ook gezegd heeft — en ik geloof wel te kunnen raden wie het is — die had gelijk. Ik heb je niet meer lief.

Het gelaat van Waybridge vertrok op een verschrikkelijke wijze.

Hij was met een sprong bij haar en greep haar pols, die hij tusschen zijn sterke vingers dreigde te vermorzelen.

— Het is dus waar? vroeg hij schor. Alice had dus gelijk? Ik had haar dood kunnen slaan, toen zij het zeide! Ik wilde het niet gelooven. Dan sprak zij dus ook de waarheid — toen zij Raffles noemde als mijn opvolger?

— Het is zoo! antwoordde Mira rustig. Laat mijn pols los. Je doet mij pijn! Wat kan ik er aan doen, Donald? Het is immers mijn

schuld niet?

De man liet haar los, en trad terug.

Zijn gezicht was nu van een verschrikkelijke kalmte.

Hij liep naar een tafeltje, nam een sigaret uit een doos, stak die rustig aan, deed een paar haaltjes, en zei kalm:

— Je hebt immers vroeger geloofd aan een voortbestaan na den dood Mira?

— Dat heb ik, en de hemel gawe, dat het nooit veranderd ware! kreet de vrouw, en het klonk als een schreeuw van wanhoop.

— Dan zal ik je vijf minuten geven om te bidden. Je kunt die vijf minuten ook op andere wijze vullen. Daarna is het leven, voor je afgeloopen!

Mira had dit voorzien, maar nu de dood zoo dreigend naderde, nu ontzonken haar de krachten. Zij was nog jong. Zij wilde niet sterven. Het was immers haar schuld niet, dat alle liefde voor dien man daar, als die ooit bestaan had, gedoofd was, en nu in haar hart lag als een hoop koude asch?

Moest zij daarom het leven vaarwel zeggen, en sterven door de hand van een misdadiger, een moordenaar?

Een vreeselijke ontzetting greep haar plotseling aan, en zij wierp zich op de knieën en smeekte jammerend:

— Waarom wil je mij dooden, Donald? Ik heb je toch altijd trouw gediend! Ik ben je slavin geweest, ik heb al je bevelen opgevolgd, je hebt je nooit over mij te beklagen gehad! Laat mij leven, ik zal ver weg gaan, en nooit meer je pad kruisen!

— Je hebt een minuut van de vijf verloren laten gaan, zeide Waybridge ijskoud.

Hij nam een groote browning uit zijn achterzak, overtuigde zich dat het wapen geladen was, en legde het op de kleine tafel die naast hem stond.

De vrouw kronkelde zich in doodsangst over den grond, krijtwit, de oogen uit het hoofd pulend.

— Ik zal naar Amerika gaan, Donald! Ik beloof je dat ik den man niet zal terug zien, dien ik lief heb — ja, want dat zal ik nooit herroepen — ik kan niet anders — maar ik zal hem uit mijn hart bannen, en ver weg gaan! Nooit zie je me terug!

— Twee minuten! zeide Waybridge onbarmhartig, en zonder zich te laten roeren, met een kouden blik neerziende op de ongelukkige vrouw aan zijn voeten.

En plotseling scheen een ijzige kalmte over haar te komen.

Zij stond op, streek zich het haar uit de oogen, en zeide op onnatuurlijk kalmen toon:

— Maak er dan een einde aan. Het helpt niet of ik bid — daar heb jij wel voor gezorgd. Ik heb Raffles lief, en jou veracht ik. En ik zal sterven met zijn naam op mijn lippen — en den jouwe vervloekend!

Met een gebrul van woede wendde Waybridge zich om naar het tafeltje om zijn browning te grijpen.

Verstijfd van verbazing bleef hij staan.

De browning was weg!

Hij begon te sidderen en werd krijtwit, toen hij zag hoe de gordijnen voor het hooge, Fransche raam bewogen, dat op nauwelijks een halven meter achter het tafeltje zich bevond.

Toen gingen die gordijnen van een, en Raffles trad te voorschijn, met de browning van Waybridge nog in de hand. En met een dreigenden glimlach om zijn lippen en een wild vuur in zijn oogen.

— Donald Waybridge, begon hij, ik zou je niet kunnen zeggen, hoe ontzaglijk veel moeite het mij kost, je niet op slag dood te schieten als een hond. Ik heb veel schurken gekend, maar ik geloof wel, dat jij een van de ergsten bent. Je behoort thuis onder de gemeenste bandieten van Chicago, en zelfs dat betwijfel ik! Een weerlooze vrouw lafhartig te vermoorden — foei, het is walgelijk, het is laag en onmenschelijk! Maar nu je nog leeft, nu ik je niet onmiddellijk heb neergelegd, als een schadelijk reptiel — nu kan ik het niet meer koelbloedig doen. En ofschoon de hel je weer schijnt te hebben uitgebraakt, ik wil je toch nog een kans geven — maar ik weet gelukkig zeker, dat ik zal overwinnen!

Waybridge had zich zoo goed mogelijk hersteld.

Juist toen Raffles had uitgesproken, wendde hij zich om, en vloog naar de dichtstbijzijnde deur.

Maar juist ging die open, en Brand trad hem met opgeheven revolver tegemoet.

Toen pas scheen de schurk zich gewonnen te geven.

Hij kruiste de armen en vroeg, pogend zijn stem tot kalmte te dwingen:

— Ik moet wel bukken voor de overmacht! — maar ik heb mij wel eens laten vertellen, dat Raffles daar nooit misbruik van maakte.

— En dat zal ik ook nu niet doen, jij schurk! riep Raffles minachtend uit. Ik zei je al dat je je kans zult hebben. Je zult je kunnen verdedigen. In dit groote huis moeten er toch wel ergens wapens zijn van denzelfden aard, waarmee wij elkander kunnen bestrijden!

— Ah zoo — een duel? vroeg Waybridge, en Raffles zag het gluisperige licht in zijn oogen.

— Ja, een tweegevecht, ofschoon de hemel weet, dat je het niet verdient, het staal te kruisen met een gentleman!

De beide mannen hadden dit gesprek op gedempten toon gevoerd, oog in oog, vlak bij elkaar staande, Raffles klaar om te schieten bij de minste verdachte beweging van den bandiet.

Mira was nog nauwelijks tot zich zelf gekomen, geheel verward door deze plotselinge tusschenkomst, met een overweldigend, zalig gevoel van vreugde in het hart, toen Waybridge hernam, en nu wat luider:

— Welnu, ik stem er in, toe! Laat het een tweegevecht zijn! Moet het hier gebeuren? Er is een wapenrek in een ander vertrek!

— Dan zullen wij daarheen gaan! Maar neem je in acht, Waybridge — geen grapjes, want ik ben niet in een stemming om ze te verduren! Loop voor mij uit, en wijs mij den weg! En blijf midden in de gang loopen met je handen omhoog! Als je maar een vinger uitsteekt naar een van de licht schakelaars, heb je den langsten tijd geleefd!

Zij waren al bij de deur, Waybridge altijd met dienzelfden vreemden glimlach om de lippen, toen Mira uitriep:

— Waar gaat gij heen?

— Vechten, madame! antwoordde Raffles rustig.

— Ik wil er bij zijn! riep de vrouw uit.

— Gij zult in tegendeel hier blijven, met mijn vriend, hernam Raffles stroef. Ik wil er geen getuigen bij hebben. Charles, jij zorgt ervoor, dat wij niet worden gestoord!

— Vertrouw hem niet! waarschuwde de vrouw wanhopig, hij is vals als drijfzand!

— Maar ik heb zijn browning in mijn zak! Stel U gerust, ik zal hem geen kans geven, zijn streken uit te halen!

En met die woorden duwde Raffles de browning tusschen de ribben van Waybridge, en dwong hem zoo, het vertrek te verlaten.

Achter hen viel de deur dicht.

De gangen waren helder verlicht en breed, en Waybridge zorgde wel dat hij in het midden

van den looper bleef met zijn armen hoog uitgestrekt. Hij bracht Raffles zoo door een paar gangen tot voor een hooge, gebeeldhouwde deur, stond stil, en zeide, zich langzaam omdraaiend:

— In deze kamer is het wapenrek!

— Doe de deur open! beval Raffles.

Waybridge gehoorzaamde.

— Maak licht! klonk weer de bevelende stem.

Waybridge draaide een schakelaar om, en de vrij groote kamer straalde van licht.

Raffles zag onmiddellijk het fraaie wapenrek recht tegenover de deur, uit twee deelen bestaande een van ouderwetsche, een van meer moderne wapens — vuurwapens zoowel als degens en dolken, krissen, zwaarden, Indiaansche messen en Indische Yatagans.

Raffles liet Waybridge het eerst binnen gaan, nam den sleutel uit de eenige deur die het vertrek rijk was, draaide dien in het slot om, stak hem in zijn zak, en stampte eenige malen op den vloer, om zich te overtuigen, dat zich nergens een valluik onder het dikke tapijt bevond.

Met zijn voet wipte hij de vier punten om, maar overal sloten de naden van den parketvloer nauwelijks zichtbaar aaneen.

Een valluik was er in ieder geval niet!

Waybridge was al naar het wapenrek gegaan, en nam er twee volkomen gelijkvormige, scherp gepunte, moderne duelleerdegens af.

— De wapens zijn volkomen gelijk, zooals gij ziet! zeide hij kalm. Ik ben gewend met dezen degen te schermen. Hebt gij er iets tegen?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Volstrekt niet! Schermt gij goed?

— Ik geloof te mogen zeggen van wel!

— Des te beter! Dan zal het mij niet zwaar op het geweten drukken, als ik je dood, Waybridge — en de hemel weet, dat het mij toch reeds geen sikkepitje zou kunnen schelen!

Zonder zijn browning los te laten, en den kerel inderdaad niet vertrouwend, nam Raffles een van de degens uit de hand van zijn tegenstander aan, deed haastig een paar stappen achteruit, stak toen pas de browning in zijn zak, en helder en luid beval zijn stem:

— En Garde!

Het volgende oogenblik flitsten de stalen klingen in het licht van de elektrische kroon, en schenen de twee doodelijke degens elkander te bijten.

Zoodra Raffles en Waybridge het vertrek

verlaten hadden richtte Mira zich met gevouwen handen tot Brand en vroeg smeekend :

— Wilt ge mij niet zeggen, mijnheer, wat zij gaan doen ?

— Zij gaan duelleeren, gij hebt het immers gehoord ! antwoordde Brand kortaf.

— Met pistolen ?

— Heel zeker niet ! Op het blanke wapen ! Schermt die kerel goed — die Waybridge ?

— Zeer goed ! antwoordde Mira, en plotse-ling wankelde zij, werd zeer bleek, en greep Brand bij de hand, terwijl zij doodelijk ontsteld uitriep :

— Als zij op den degen duelleeren, dan is Uw vriend verloren . . .

— Maak U niet ongerust — hij is zeer sterk op het wapen !

— Ik zeg U, dat hij verloren is ! Kom mede ! Gij vertrouwt mij niet ? Druk mij den loop van Uw revolver tegen de slaap, als gij wilt — maar om 's hemelwil ga mede, en help het beletten !

De stem van de vrouw had zooveel angst verraden, dat Brand dadelijk toegaf. Zij snelde zoo vlug door de gangen, dat hij haar nauwelijks kon bijhouden.

Zij was vlugger bij de deur dan hij, en rammelde aan de kruk — vruchteloos. Doodsbleek zeide zij tot Brand :

— Zij hebben de deur van binnen afgesloten ! Kom mede !

Zij vatte hem bij de hand, en trok hem in een aangrenzend vertrek, dat geheel donker was. Alleen uit de open gangdeur kwam wat licht binnen.

Zij trok een stoel bij den tusschenmuur, en tot zijn verwondering zag Brand hoe door een ronde opening licht kwam schijnen.

Maar hij verstijfde van ontzetting, toen hij de vrouw hoorde gillen die door dat gat had gekeken, niet grooter dan een rijksdaalder

— John Raffles, maak er dadelijk een einde aan — doorsteek hem — de minste schram beteekent je dood — de punt van zijn degen is vergiftigd !

Achter den muur klonk een valsche lach, en het staalgekleter duurde voort.

Alleen maar gehoorzamend aan haar blinde woede trok Mira de revolver uit de zak van Brand, en vuurde op goed geluk af door de kleine opening.

Er klonk een luide kreet, en toen de val van een lichaam.

De vrouw keek weer door de opening, en haar stem klonk zonderling rustig, toen zij zeide :

— Ik wist wel dat het lot rechtvaardig zou zijn — ik heb den moordenaar dwars door het hoofd geschoten !

De sleutel knarste in het slot, Raffles trad op de gang, en Mira snelde hem tegemoet en vroeg met bevende stem :

— Ben je — ben je gewond Raffles ?

— Geen schram — ofschoon hij vocht als een duivel ! Ik dank je Mira, omdat je mij het leven hebt gered — al behoort dat leven ook aan anderen ! En ga nu waarheen je wilt — ik zal je daarbij helpen ! Deze schurk heeft slechts zijn verdiende loon en de aardsche gerechtigheid behoeft er zich niet mede te bemoeien !

De volgende aflevering bevat :

Het Bondgenootschap.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

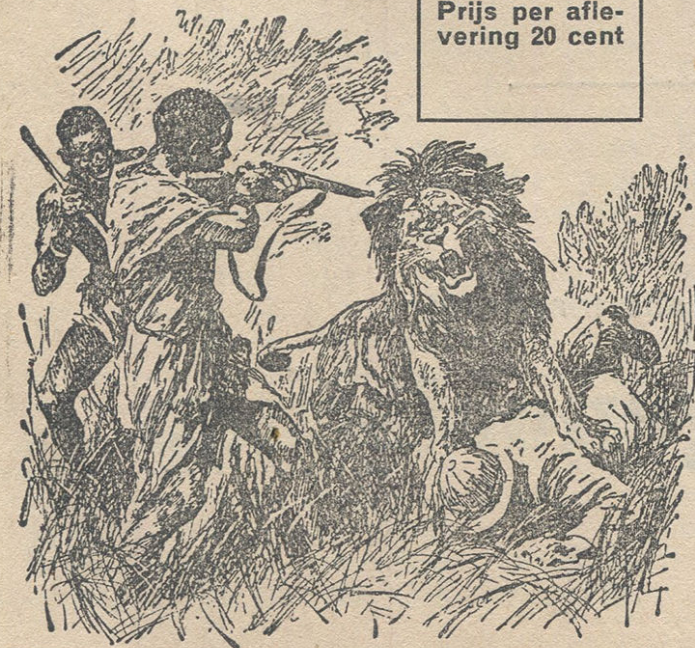
RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885